

**VLAAMS BELANG
MAGAZINE**

ILLEGALITET NIET BELOFTE

VLAAMS BELANG ANTWERP

Philip Claeys

Hoofdredacteur

Islamosocialisten

Er is een tijd geweest dat de linkerkzijde zich inzette voor de emancipatie van het individu. In mei '68 zijn de stoppen daarin beginnen doorslaan. Het was verboden te verbieden. Alles moest kunnen. Die tijd is echter definitief voorbij. De opgang van de - door links opgedrongen - multiculturele maatschappij heeft een aantal linkse dogma's door elkaar geschud. Vrije meningsuiting, bijvoorbeeld, is iets dat eigenlijk niet meer kan. Waar gaan we immers naartoe als iedereen zomaar vrijuit zijn mening gaat zeggen over massa-immigratie en islamisering?

Een ander voorbeeld is de hoofddoekenkwestie. Vroeger was links voor vrouwenrechten en voor de scheiding van kerk en staat, maar dat gaat vandaag natuurlijk lijnrecht in tegen de islam. Dus zijn de meeste 'progressieven' voor islamitische sluiers op school en in publieke functies. Dat die sluiers het symbool bij uitstek zijn voor de onderdrukking van de vrouw, is blijkbaar van geen belang. De nieuwe kiezers van de linkse partijen zijn immers moslims. En dat weten de socialisten maar al te goed. Zo komt het dat de Brusselse minister Pascal Smet, enkele dagen nadat hij zich als homo uitte, beweerde dat het hoofddoekenverbod wellicht onwettelijk is. Of dan krijg je Bert Anciaux, die dat verbod op dezelfde lijn plaatst als de islamitische terreuracties van 11 september 2001. Arme Bert, van Vlaams-nationalist tot islamosocialist.

Taboebrekers

Wie zei ook alweer dat een stem voor het Vlaams Belang een verloren stem is? Wie beweerde dat het Vlaams Belang niet weegt op de politieke agenda? De recente beslissing om een algemeen hoofddoekenverbod in te voeren in alle scholen van het gemeenschaps-onderwijs, is een mooi bewijs van het tegendeel. Het feit dat voor-aanstaande intellectuelen opriepen om onze partij in dit dossier haar rol van klokkenluider te gunnen, is eveneens ongezien en kan gerust een dijkbreuk worden genoemd.

Nadat wij jaren de druk op de ketel hebben gehouden, halen we met het algemeen hoofddoekenverbod een belangrijke slag thuis. Het toont aan dat een stem voor het Vlaams Belang en zijn programma, in weerwil van wat politieke tegenstanders en sommige media beweren, wel degelijk loont. Het bewijst dat onze rol van taboebreker allesbehalve is uitgespeeld, en zeker in dit land zijn nog tal van politiekcorrecte huisjes te slopen.

Broodnodig

"Vlaanderen betaalt het meest", kopte *Gazet van Antwerpen* naar aanleiding van de verdeling van de begrotingslast. Alsof het ooit anders is geweest. Opvallend: de N-VA zit nog maar pas in de Vlaamse regering, maar van 'maximale invulling' van de eigen bevoegdheden en het door Bart De Wever vooropgestelde 'assertief beleid' is nu al geen sprake meer. Aan de beloofde steun om het gezamenlijk begrotingstekort te beperken, koppelde de Vlaamse regering van Kris Peeters geen enkele voorwaarde. Zeker ook in de communautaire dossiers is het Vlaams Belang dus broodnodig.

Bij het begin van het politieke jaar zal het Vlaams Belang zijn alternatief meer dan ooit in de verf zetten. Vlaamse onafhankelijkheid is al lang geen sentimentele droom meer, maar intussen ook een economische noodzaak. In tegenstelling tot de wanhopige pleidooien voor het behoud van België, is ons pleidooi voor Vlaamse onafhankelijkheid een boodschap van hoop. Hoop op verandering. België is het moeras, Vlaanderen is de toekomst!

Bruno Valkeniers

Nationaal voorzitter

Deze maand is onze gastcommentator
Markus Beisicht, Voorzitter Pro-Deutschland

Nieuwe start voor de Duitse rechterzijde

Wat ook de uitslag van de bondsdagverkiezingen zal zijn, zeker is dat de beide grote 'volkpartijen' tot de verliezers behoren. De neerwaartse trend van de christendemocraten (CDU) en de socialisten (SPD) zet zich immers onophoudelijk verder. Zowel de CDU als de SPD verliezen elke dag meer voeling met de bevolking en verloren de voorbije jaren dan ook duizenden partijleden.

Beide partijen missen een duidelijk profiel, zijn politiek-correct en beginnen programmatisch steeds meer op elkaar te gelijken. Sinds jaren schuift heel het partijlandschap verder op naar links, waardoor er op de rechterzijde een politiek vacuüm is ontstaan. De gemeenteraadsverkiezingen in Noordrijn-Westfalen (NRW) hebben echter aangetoond dat het mogelijk is om – ook in moeilijke tijden en tegen de algemene trend in – dit vacuüm op te vullen.

De rechtse burgerbeweging Pro Köln (en bij uitbreiding Pro NRW) realiseerde enkele weken geleden in de dichtst bevolkte Duitse deelstaat immers haar politieke doorbraak. Niet alleen in Keulen, maar op tal van plaatsen tussen Rijn en Roer deed de 'Pro'-beweging voor het eerst haar intrede in de gemeenteraden of kon ze haar positie verder uitbouwen.

Dit resultaat biedt in ieder geval perspectief. Een partij die – ondanks een onbeschrijflijke hetze – in een miljoenenstad als Keulen vlot de kiesdrempel overschrijdt en daarnaast in meerdere grootsteden een goed resultaat weet neer te zetten, zal het immers ook bij de deelstaatverkiezingen van mei 2010 goed doen. Wat in Keulen en andere steden mogelijk was, moet in heel Noordrijn-Westfalen en uiteindelijk in heel Duitsland mogelijk worden.

Ook in Duitsland is er een toekomst voor een dynamisch en democratisch rechts politiek alternatief waarvoor partijen als de FPÖ en het Vlaams Belang model staan.

Ontstaan uit de succesvolle burgerbeweging Pro Köln, is Pro Deutschland een politieke beweging die in de eerste plaats het Europese karakter van Duitsland wil vrijwaren. Pro Deutschland draagt essentiële Westerse waarden als democratie en vrijheid van meningsuiting hoog in het vaandel, wil paal en perk stellen aan de zachte aanpak van de criminaliteit, en stelt dat Duitsland geen immigratieland is en nooit mag worden.

Citaten

"Ik heb geen haast. Ik kan nog twintig jaar leven met de huidige toestand in Brussel-Halle-Vilvoorde."

FDF-voorzitter Olivier Maingain,
in *Knack*, 09.09.2009

"Een eerlijke analyse leidt tot de vaststelling dat de hoofddoek, behalve een bescherming tegen de eerste herfstkou en een fetisj van pubers 'op zoek naar hun identiteit', vooral een tactisch wapen is in een kruistocht tegen de moderniteit."

Publicisten Benno Barnard,
Wim Van Rooy en Johan Sanctorum
in *De Standaard*, 10.09.2009

"Waarom gunt men overigens in dit levensbelangrijke debat het Vlaams Belang zijn rol niet van klokkenluider? Eerlijk is eerlijk: zij hebben *in tempore non suspecto* het probleem op de politieke agenda gezet, en het is tot op vandaag een kernthema van hun programma – en dat zeggen wij ook, al behoren wij nadrukkelijk niet tot die partij."

Publicisten Benno Barnard,
Wim Van Rooy en Johan Sanctorum
in *De Standaard*, 10.09.2009

"De ramingen van de regering liggen belachelijk laag. Als gevolg van de regularisatie zal dit land er geen 50.000 of 80.000 mensen bij krijgen, maar 350.000."

Een topambtenaar van de Dienst
Vreemdelingenzaken, anoniem,
in *Het Laatste Nieuws*, 17.09.2009

Door de massale regularisatie komen er straks 350.000 mensen bij in dit land. Minstens één op de drie zal jarenlang een leefloon of een uitkering krijgen. Beseft Vlaanderen wel wat het zich hiermee op de hals haalt, tot meerdere eer en glorie van Joëlle Milquet en Laurette Onkelinx?"

Een topambtenaar van de Dienst
Vreemdelingenzaken, anoniem,
in *Het Laatste Nieuws*, 17.09.2009

"Wij moeten een politiek akkoord uitvoeren waar we in grote meerderheid tegen zijn. Al wie in de praktijk staat, weet: dit is waanzin."

Een topambtenaar van de Dienst
Vreemdelingenzaken, anoniem,
in *Het Laatste Nieuws*, 17.09.2009

Sociale verworvenheden

Voormalig Waals minister van Gezondheid, Sociale Zaken en Gelijke Kansen Didier Donfut vangt een 'afscheidspremie' van 200.000 euro. En José Happart krijgt bij het einde van zijn parlementaire carrière zelfs een opstappremie van 530.000 euro. In oude Belgische franken ruim 20 miljoen. Dit principe van de 'gouden parachute' is weliswaar wettelijk, maar het bedrag is dermate groot dat het Waalse parlement na alle recente

schandalen momenteel beducht is voor de reacties bij de publieke opinie. Happart zelf begrijpt de commotie niet. Volgens hem zijn de vertrekpremies "sociale verworvenheden".

Vergeeten gesprek

Wat een grote verrassing toch: nadat de Kamer van Volksvertegenwoordigers al beslist had dat Karel De Gucht niet moest vervolgd worden voor de 'vreemde' verkoop van Fortis-aandelen in zijn familie, heeft nu ook de rechtbank in Gent dat bevestigd. Dezelfde rechtbank trouwens die destijds het Vlaams Blok veroordeelde na een politiek proces. Het is nu dus juridisch niet mogelijk om nog langer te zeggen dat De Gucht met Fortis-aandelen gesjoemeld heeft. Maar wij zullen blijven herinneren aan die belangrijke onthulling in de juridische nota van het gerecht, namelijk dat De Gucht aanvankelijk beweerde dat hij de dag voor de Fortis-crash geen enkel telefonisch contact had met zijn bankdirecteur, wat nadien een leugen bleek. Later beweerde de VLD'er dat hij dat "vergeten" was en dat het gesprek ging over een lening voor zijn zoon. Dat een minister vergeet dat hij de dag voor de grootste bankcrisis ooit belt met zijn bankdirecteur, is natuurlijk totaal ongeloofwaardig.

Secretariaat beschoten

Inzake vandalisme en pesterijen is het Vlaams Belang wel een en ander gewoon, maar op 6 september werd een nieuwe grens overschreden: aan het Vlaams Belang-secretariaat in Deurne werden die zondagmorgen kogelinslagen vastgesteld. Op de beelden van de bewakingscamera zijn duidelijke lichtflitsen te zien. De schade valt al bij al nog mee, mede doordat het secretariaat in een voormalig bankfiliaal is gevestigd en dus voorzien is van gewapend glas. De Deurnese afdeling van het Vlaams Belang betreurt het vandalisme, nu al de vierde aanslag op korte tijd. De voorbije jaren kan helaas worden vastgesteld dat de hatelikheden jegens het Vlaams Belang en zijn mandatarissen steeds driester worden.

Embryonale ambassades

In het Vlaams Parlement vond een bijzondere commissievergadering plaats over de problemen in het Flanders House te New York. Nadat directeur Philip Fontaine in opspraak was gekomen met financiële malversaties, werd hij door de raad van bestuur ontslagen. Tijdens de discussie benadrukte Karim Van Overmeire dat de misstappen van de directeur geen aanleiding mogen zijn om het principe van een internationale vertegenwoordiging van Vlaanderen in vraag te stellen. "Alhoewel er heel veel goede mensen in de Belgische diplomatie zitten, zijn er ook veel te veel die het Vlaamse niveau ridiculiseren of er vijandig tegenover staan. Het uitbouwen van een eigen netwerk is voor Vlaanderen een vorm van wettige zelfverdediging." Meer zelfs: voor het Vlaams Belang zijn het embryonale ambassades van de Vlaamse staat die er moet komen.

44 procent

Brice De Ruyver, criminoloog aan de Universiteit Gent, wees er op dat 44 procent van de bijna 10.000 gevangenen vreemdeling is én dat een groot deel van de zware misdaad in die groep zit. Voor alle duidelijkheid: in dat percentage zijn de 'Nouveaux Belges' niet inbegrepen. Wanneer die mee in rekening worden gebracht, ligt het cijfer nog een flink stuk hoger. Volgens strafpleiter Sven Mary zou niet minder dan 70 procent (!) van de bevolking in onze gevangenissen bestaan uit allochtonen.

Negationist

Het Schaarbeekse gemeenteraadslid Mustafa Öztürk heeft onlangs bij een Turkse uitgeverij een boek gepubliceerd waarin hij de genocide die de Turken in 1915 op de Armeniërs hebben gepleegd, ontkent. In het Nederlands betekent de titel van het boek: "1915 in documenten – De Armeense kwestie". De zaak werd aan het licht gebracht door de Turkse blogjournalist Mehmet Koksak, die eerder al het negationisme van de PS'er Emir Kir aan de kaak stelde. Is Öztürk de zoveelste allochtone PS'er die de vlag van het islamosocialisme mag helpen hooghouden en mag bijdragen tot de versterking van de Franstalige dominantie in de hoofdstad? Toch niet. Mustafa Öztürk stond op een lijst van de MR, de Franstalige liberalen van Didier Reynders dus.

Hallucinant

Niettegenstaande het fenomenale begrotingstekort, de torenhoge staatsschuld en de weldra lege pensioenkassen, ziet PS-voorzitter Elio Di Rupo in *De Standaard* (14.09.09) geen probleem in de budgettaire toestand van dit land. België leeft boven zijn stand en legt een hypotheek op de toekomst van Vlaanderen, maar de Parti Socialiste ontkent nog liever het licht van de zon. Ook over de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde provoceert Di Rupo. Als de splitsing van het kiesarrondissement wordt gestemd in het parlement – dus zonder gemarchandeerd – zijn de gevolgen volgens Di Rupo "niet te overzien". Hij stelt letterlijk: "Als de Vlamingen dit eenzijdig stemmen, is België in groot gevaar." Enkele jaren geleden stelde Di Rupo ook reeds dat, als de Vlamingen hun meerderheid in het parlement zouden gebruiken om B-H-V te splitsen, dit 'het einde van België zou zijn'. Met zijn recente uitspraken geeft Di Rupo andermaal expliciet toe dat België geen democratie verdraagt.

In voorlopige vrijheid

Bij een overval op een Ukkels rusthuis werd een 61-jarige klusjesman doodgeschoten. Een andere werknemer van het rusthuis, een 36-jarige boekhouder, kreeg een kogel in de buik en raakte zwaargewond. Eén van de twee vermoedelijke daders blijkt een gedetineerde te zijn, die overdag buiten mocht om een opleiding te volgen en werk te zoeken. In België wordt lichtzinnig omgesprongen met de begeleiding en de voorlopige vrijheid van de zwaarste kalibers onder de gevangenen, en soms heeft dat tragische gevolgen.

Overval met boerka

In Groot-Brittannië zijn recent twee reisbureaus en een juwelier overvallen. Niets nieuws, ware het niet dat enkele van de mannelijke, allochtone overvallers zich vermomd hadden met...

een boerka. Samen met de niqaab is de boerka meer en meer zichtbaar in het straatbeeld. Er is trouwens geen nationaal verbod op de openbare dracht van deze Islamitische gewaden, slechts enkele steden en gemeenten, zoals bijvoorbeeld Antwerpen, verbieden ze. Vorige maand lekte er zelfs een politienota uit die stelde dat vrouwen in boerka niet meer door mannelijke agenten gecontroleerd mochten worden, enkel door vrouwelijke. Na protest werd de nota al snel ingetrokken. De overvallen in Groot-Brittannië bewijzen de noodzaak van een totaalverbod op de boerka, niet alleen omwille van de onderdrukking van de vrouw, maar ook om de openbare veiligheid te vrijwaren.

Niets tot 2011

De Franstalige krant *La Libre Belgique* bracht begin september een interview met N-VA-voorzitter Bart De Wever. Weer een Vlaamse politicus die aan de overkant van de taalgrens wel eens wat anders durft vertellen dan hier. Wanneer de journalist De Wever erop wijst dat de passage over de staatshervorming in het Vlaams regeerakkoord niet meer dan tien regels telt, reageert hij nogal kribbig: "Dat klopt, maar alles staat erin! (...) Maar we maken ons ook geen illusies: er zal waarschijnlijk niets gebeuren voor 2011." Ja hoor, u leest het goed. De nieuwe Vlaamse regering is nog maar pas gevormd, en de staatshervorming wordt alweer – net zoals tijdens de vorige legislatuur – op de lange baan geschoven. "We wachten wat af, en we denken dat we in 2011 in een geheel andere onderhandelingspositie zullen zitten", vervolgt De Wever. Hoop doet leven!

De N-VA is uit de vorige Vlaamse regering gestapt omdat er geen vorderingen geboekt werden in de onderhandelingen over de staatshervorming, en nu is het De Wever zelf die zonder problemen alles op de lange baan schuift.

Rechtzetting

In de in memoriam van Arthur Vandesande is vorige maand helaas een pijnlijke fout geslopen. De overlijdensdatum van de heer Vandesande is uiteraard 10 juli 2009 en niet 10 november 2009. De redactie wenst zich te verontschuldigen voor deze fout.

Een lastige bruid

In de brede Vlaamse Beweging is het Brussel-debat terug van nooit weggeweest.

Aanleiding is natuurlijk de toespraak van Frans Crols, oud-directeur van het zakenblad *Trends*, op de laatste IJzerwake. De gewaagde stelling van Crols luidt dat Vlaanderen Brussel moet laten vallen en voluit voor onafhankelijkheid moet kiezen. Dat is uiteraard een standpunt dat diametraal tegengesteld is aan het klassieke "Vlaanderen laat Brussel niet los". De these van Crols is eerbaar en intellectueel degelijk onderbouwd, maar ze komt voor als te verregaand en is evenmin zonder gevaren. Niemand kan ontkennen dat er zonder de Brussel-kwestie een geheel andere Vlaamse onafhankelijkheidsdynamiek zou zijn en dat voor Brussel geen instant-oplossing bestaat.

Voor het Vlaams Belang behoort Brussel historisch, cultureel en economisch tot Vlaanderen en is het zeer zeker geen optie om de hoofdstad zonder slag of stoot op te geven. Hoe dan ook dient het vraagstuk met veel realisme te worden benaderd. Onze partij heeft hierover dan ook al flink wat denkwerk geleverd.

Aan het andere uiterste van de stelling-Crols staat het idee dat Brussel automatisch voor Vlaanderen zal kiezen en wel om louter economische redenen. Die opvatting is al te optimistisch, zeker heeft Brussel alle baat bij een volledige inbedding in Vlaanderen, maar men kan soms tegen beter weten in keuzen maken die het eigen belang schaden – vooral als er enige emotionele vertroebeling in het spel is. Een aardig voorbeeld daarvan is de oorlog die het Brussels Gewest tegen de luchthaven van Zaventem voert en waarmee Brussel uiteindelijk vooral zichzelf benadeelt. Het gaat om een symbolisch gevecht voor de niet-Vlaamsheid van Brussel.

Werkelijkheid en waan

De herauten van het Brussels Gewest

kunnen hun boodschap uitgalmen tot ze een ons wegen, dat verandert niets aan het naakte feit dat Brussel in Vlaanderen ligt en volkomen afhankelijk is van het Vlaamse weefsel – economisch en anderszins. Eigenlijk is dat een gunstige uitgangspositie voor de Vlaamse impact op Brussel, die helaas door politiek onbenul is verzwakt met de vorming van het 'derde gewest'. Een ander element in het Vlaamse voordeel is dat het Brussels Gewest zijn recente

lijk Gewest' (BHG).

Veeleer dan naar Vlaanderen te lonken, wentelt dit BHG zich in de waan dat het een eigen identiteit moet uitbouwen en nog meer eigen bevoegdheden naar zich moet toetrekken om uit het slop te raken. De ervaring leert nochtans dat alles wat door de Brusselse politieke dwergen wordt aangeraakt in doffe ellende verandert. Kritiek op het hoofdstedelijke wanbeleid wordt

hautain afgewimpeld met de dooddooener dat het BHG ondergefinancierd is (wat overigens niet helemaal de zuivere waarheid is) en zo zijn prestigieuze roeping niet kan waarmaken. De vraag is maar welk prestige men dan wel denkt te ontfangen aan een rampgebied zoals Brussel.

Het is in ieder geval niet de Franstalig-Brusselse mandarijnenkaste die trek heeft noch geeft om Brussel voor Vlaanderen te winnen.

Liefde en haat

In het danig misgelopen Brusselse verhaal gaat Vlaanderen niet volkomen vrijuit. De al genoemde creatie van het derde gewest met de actieve medeplichtigheid van de Vlaamse systeempolitici is daarvan de schrijnendste illustratie, maar de zaak zit dieper.

Door de creatie van het derde gewest kan Brussel zijn onverantwoordelijk, spilzuchtig en destructief beleid voortzetten, grotendeels op kosten van Vlaanderen.

twintigste verjaardag opgeluisterd zag door de onontkoombare waarheid dat het over de hele lijn een mislukking is en dat het op elk denkbaar beleidsdomein dramatisch heeft gefaald. Alleen Vlaanderen is bij machte om het Brusselse puin te ruimen. Uiteraard profiteert Brussel voluit van zijn comfortabele positie in de Belgische context, het kan zijn onverantwoordelijk, spilzuchtig en destructief leventje lustig op grotendeels Vlaamse kosten voortzetten zonder daarvoor de rekening te krijgen gepresenteerd – nog een pervers effect van de verwekking van het monster 'Brussels Hoofdstede-

Vlaanderen heeft een moeilijke haat-liefdeverhouding met Brussel. Een zekere afkeer voor Brussel is verklaarbaar vanuit de Vlaamsvijandigheid die er bijna gecultiveerd werd en wordt. Hele generaties zijn trouwens Vlaamsgezind geworden louter door in Brussel opgedane ervaringen. Nog steeds is de Brusselse francophonie niet wijzer geworden en kakelt ze graag over de Europese en internationale functie van Brussel zonder in al dat kosmopolitische enthousiasme ruimte te vinden voor nog maar een begin van respect voor de eigen taalwetgeving. Het is dus niet zo vreemd dat, wanneer dit Brussel dan een obstakel voor Vlaamse

onafhankelijkheid is, er stemmen opgaan om het arrogante en hinderlijke lichaam af te stoten. Een algemenere factor is voorts dat in Vlaanderen tamelijk weinig visie op grote-stedenbeleid bestaat, Antwerpen en Gent ondervinden daar al enige last van, een Brussel dat als "vreemd" wordt gepercipieerd des te meer.

Toch is "Vlaanderen laat Brussel niet los" veel meer dan een achterhaalde, rituele slogan. Dat Vlaanderen Brussel als zijn hoofdstad heeft gekozen, is ook veel meer dan een symbolische daad. Ondanks de omvangrijke stadsvlucht

herbergt Brussel nog altijd meer dan 100.000 Nederlandstaligen die we niet zomaar aan hun lot mogen overlaten. Evenmin kan het internationale en economische knooppunt dat Brussel is zorgeloos uit Vlaanderen worden verwijderd, dat zou je reinste zelfverminking zijn. Overigens zijn in de geschiedenis weinig voorbeelden bekend van hoofdsteden die klakkeloos worden weggeschonken.

De Belgische francofonie is als de dood voor Vlaamse afscheiding en alle middelen zijn goed om dat scenario af te wenden. Brussel is daarbij een van de

belangrijkste chantagemiddelen. Een Vlaanderen dat zijn onafhankelijkheid binnen handbereik ziet komen zou misschien in de verleiding kunnen komen om aan Brussel te verzaken en een – wellicht historische – politieke fout begaan. Vlaanderen heeft de troeven in handen en kan aan Brussel garanties en een toekomst bieden. De Brusselkwestie dient met omzichtigheid, werkelijkheidszin, tactisch aanvoelen en creativiteit te worden aangepakt. Het is van groot belang om Brussel niet verder van ons te (laten) vervreemden. De Vlaamse institutionele aanwezigheid in Brussel kan worden gebruikt om het Vlaamse gewicht en gezicht in de hoofdstad op te voeren – dat is niet meer dan een politieke keuze. Voor de Franstalige bevolking moet duidelijk zijn dat Brussel als zelfstandige entiteit een bijzonder heilloze weg zal opgaan. Aan de Franstalige politieke klasse moet de boodschap worden gegeven dat Vlaanderen zich niet zal laten afdreigen en geen inspanning voor Brussel zal schuwen.

Maar laten we ons geen illusies maken: we zullen aan Brussel een zware dobber hebben, maar dat mag geen reden zijn om de overgave te tekenen nog voor de strijd is begonnen.

Wouter van den Meersch

De Brusselse francofonie blaast hoog van de toren met de Europese en internationale functie maar heeft geen respect voor de eigen taalwetgeving.

Een assertiever Vlaanderen gewenst!

Vlaanderen werd de voorbije weken geconfronteerd met een nieuwe vertraging bij de verdieping van de Westerschelde.

De Nederlandse Raad van State gaf de plaatselijke milieubewegingen voorlopig gelijk op hun eis dat de verdiepingswerkzaamheden niet mochten worden aangevat omdat sommigen vinden dat een verbrede en verdiepte

Pas op 8 juli 2008 keurde een meerderheid in de Nederlandse Eerste Kamer de vier Scheldeverdragen goed. Het Vlaams Parlement heeft de verdragen al begin 2007 goedgekeurd, de Nederlandse Tweede Kamer eind 2007.

nu opnieuw bij de Nederlandse regering. Nederland riskeerde in alle geval ongeloofwaardig te worden op het internationale forum. Een spoeddebat omtrent de jongste Scheldeverdragen werd geagendeerd in de Tweede Kamer maar moest uiteindelijk afgebroken worden omdat de bevoegde minister in volle zitting... onwel werd!

Overstromingsgebied

Eind 2007 werd gestart met de baggerwerken op Vlaamse bodem. Maar dan begon de miserie. Onder druk van Europa en de milieubewegingen was verplicht geworden dat de Schelde bijkomend overstromingsgebied moest

Durf nodig

De Vlaamse Regering startte heel bescheiden de geschillenprocedure op die in het verdrag is voorzien. Volgens die procedure moet er eerst getracht worden om via een dialoog een oplossing te bereiken. Lukt dat na maximaal zes maanden nog niet, dan zal een bijzonder Arbitragehof zich over de zaak moeten buigen. Eerder gebeurde dat al in 2005 met het dispuut tussen Vlaanderen en Nederland over de IJzeren Rijn. Zonder resultaat overigens.

vaargeul moet worden gecompenseerd met bijkomend getijdeland.

De verruiming van de Westerschelde is echter dringend nodig. Een tijdgebonden diepgang van minstens 14 tot 16 meter wordt al meer dan 10 jaar door de Antwerpse havenklanten gevraagd. Met een totale havengerelateerde tewerkstelling van meer dan 170.000 mensen en een aandeel van 10,4 procent in het bbp van Vlaanderen, hoeft het geen betoog dat wat goed is voor de Antwerpse haven, ook goed is voor Vlaanderen.

De jongste Scheldeverdragen werden eind 2005 ondertekend. Zij waren een uitvloeisel van eerdere Vlaams-Nederlandse verdragen uit 1995, die op hun beurt de voortzetting waren van internationaalrechtelijke verdragen inzake vrije doorvaart. Deze laatste verdragen voorzagen in een verdieping op Nederlands grondgebied voor eind dit jaar. De Nederlanders, Rotterdam en Vlissingen op kop, waren echter koude minnaars van deze verdragsreeks.

krijgen, waardoor zowel op Vlaams als op Nederlands gebied ontpolderd zou moeten worden. Voor de Zeeuwen, die nog altijd met de schrik van een watersnood zitten, is zulks begrijpelijk een brug of een dijk te ver. Dus lag Zeeland dwars, weigerde te ontpolderen en mobiliseerde de politieke klasse in Den Haag.

Op verzoek van de Nederlandse Tweede Kamer zocht een bijzondere commissie daarop alternatieven voor de gebieden die aanvankelijk ontpolderd zouden worden. De commissie legde eind 2008 haar bevindingen voor, die pas in april 2009 door het Nederlandse kabinet werden goedgekeurd, maar inmiddels door de Nederlandse Raad van State zoals gezegd reeds werden verworpen. Daarmee ligt de bal

Nederland heeft al een lange traditie wat betreft het verhinderen en vertragen van verkeersrechten.

Het Vlaams Belang meent dat de Vlaamse Regering verder moet durven gaan. Nederland heeft al een lange traditie in het verhinderen en vertragen van verkeersrechten die Vlaanderen via allerlei verdragen werden toegekend. Vlaanderen moet dus zijn strategie herbekijken en het vriendelijk "christen-democratisch" nabuurschap (Peeters-Balкенende) desnoods voor een tijdje in de koelkast stoppen. Hoeven Vlaanderen en het Antwerps havenbedrijf nog een grotere bijdrage te leveren voor de brandveiligheid op de Westerschelde, want dat is een Nederlandse bevoegdheid? Vlaanderen was wel bereid dat te doen, omdat het merendeel van het scheepvaartverkeer naar Antwerpen komt. En waarom geen Vlaams wegvignet voor Nederlandse vrachtwagens? Of de HST even stilleggen? Of de goederenspoorlijn 11 die Vlissingen en Moerdijk moet ontsluiten op de Griekse kalender schuiven?

Jan Penris en Kurt Ravyts

Struikelt Vlaamse regering over viaduct?

Op 18 oktober worden de Antwerpenaren naar de urnen geroepen voor een belangrijke volksraadpleging over de zogenaamde Lange Wapper.

De Lange Wapper is de viaduct die de nieuwe Scheldetunnel (die van het Sint-Anna-bos naar het Noordkasteel moet lopen) wil verbinden met de bestaande viaduct aan het Sportpaleis. De plannen zijn al enkele jaren oud. Ze ontstonden in de schoot van een werkgroep van ambtenaren onder leiding van de toenmalige gouverneur Paulus (VLD) die zichzelf de ambitieuze titel van Staten Generaal had meegegeven. Ze werden als verworven beleid verkocht en aan Vlaams Parlement, provincieraad, gemeenteraad en districtsraden werd meegedeeld dat ze te nemen of te laten waren.

De viaduct zou onderheven worden aan een tolregime. Met de opbrengsten van die inkomsten zou de Antwerpenaar onder andere nieuwe fietspaden, nieuwe tramlijnen, een Groene Singel, heraangelegde Leien en een verbreed Albertkanaal cadeau krijgen.

Het Vlaams Belang heeft nooit in het verhaal geloofd. Een viaduct zou de districten Deurne en Merksem, en de stadsdelen Dam, Luchtbal, Eilandje en Linkeroever zwaar belasten. De kosten zouden torenhoog oplopen – er circuleren bedragen tussen twee en drie miljard – waardoor de volgende decennia lang alleen maar voor de afbetaling van de viaduct zouden kunnen worden gebruikt. Dat was trouwens een van de redenen waarom na verloop van tijd het aanleggen van de tramlijnen in een aparte constructie geregeld moest worden. Ook de besluitvorming rond het hele project was allesbehalve democratisch en transparant tot stand gekomen. Er waren

goedkopere alternatieven en een viaduct zou de volksgezondheid in het gedrang brengen...

Dure studies

Daarenboven werd het project ook zeer bedenkelijk beheerd. Uitvoerder moest de speciaal opgerichte Beheersmaatschappij Antwerpen Mobiel (BAM) worden. Maar deze werd aanvankelijk geleid door politiek benoemde figuren die er weinig van baktten. Meer nog, al gauw moesten het Vlaams Parlement en het Rekenhof vaststellen dat de ramingen niet klopten. De gunning voor het bouwwerk kwam tot stand in een achterkamertje (een zogenaamde Kwaliteitskamer van architecten onder leiding van dezelfde Paulus). Het communicatiedossier was uitgegeven aan de VLD'er Slangen wiens kantoor daar-

alleen in zijn verzet. Voor de traditionele partijen was de viaduct een absolute noodzaak die kost wat kost moest gerealiseerd worden. Mieke Vogels (Groen) stond zelfs te dansen voor de maquette van het gevaarte en burgemeester Janssens (SP.A) liet de wijze woorden "Walk and don't look back" optekenen. Pas toen de omvang van de werken duidelijk werd, kwam ook het burgerverzet op gang. Eerst de StRaten-Generaal, die op zoek ging naar verkeerstechnische alternatieven, daarna de VZW Ademloos die de risico's voor de volksgezondheid aantoonde en meteen een handtekeningenactie opzette om een volksraadpleging te kunnen houden.

Referendum

Het Vlaams Belang verzamelde mee de nodige handtekeningen (het werden er meer dan 65.000) en pas toen begonnen ook Groen en SP.A nattigheid te voelen.

Voor Antwerpen wordt het referendum een interessant democratisch experiment. Voor het eerst kan ook de Antwerpenaar zelf zijn mening over de viaduct geven. De CD&V en de VLD zitten verveeld met de volksraadpleging. De N-VA wil ze uitstellen. LDD zegt nu eens voor de viaduct te zijn, dan weer onze alternatieven te verkiezen.

Hoe dan ook zal het hele dossier na de volksraadpleging terug op de politieke agenda komen. Als Antwerpen "nee" zegt tegen de Lange Wapper zullen de CD&V en de N-VA zich in duizend bochten wringen om die "nee" een draai te geven waarmee de viaduct toch kan worden gerealiseerd. Maar dan verliest de ploeg van Peeters (als de SP.A ten minste wel de gevolgen van een 'nee' aanvaardt) haar meerderheid, en struikelt de Vlaamse regering over een Antwerpse viaduct. Het worden nog boeiende tijden.

Jan Penris

voor meer dan vijf miljoen opstreek, maar die de Antwerpenaar zelfs nog niet duidelijk kon maken dat de Lange Wapper geen brug over de Schelde, maar een viaduct over de stad zou worden. De studiekosten liepen uiteindelijk op tot meer dan 300 mil-

joen!

Aanvankelijk stond het Vlaams Belang

Opel: Niet volledig gestreden

Het doek over de Antwerpse Opel-vestiging lijkt uiteindelijk dan toch gevallen. Niet onverwacht, maar dat maakte het verdict voor de duizenden werknemers vanzelfsprekend niet minder hard. Anders dan de vakbonden, die aanvankelijk sterk geloofden in de overname door onderdelenbouwer Magna, heeft onze partij steeds voor dit doemscenario gewaarschuwd. We hebben helaas gelijk gekregen. De regering-Peeters gaat

in het Opel-dossier alleszins niet vrijuit. Er werd te laat gereageerd en vooral te weinig gedaan om dit drama te voorkomen. Terwijl in Duitsland de regeringen miljarden euro veil hadden voor het in leven houden van hun Opel-vestigingen, bleven de inspanningen van de Vlaamse regering al te beperkt.

Toch is de strijd nog niet volledig gestreden. Vlaanderen is wel degelijk in staat een eigen automobiellindustrie te ontwikkelen. Zo kan in Antwerpen van start gaan worden met de constructie van een nieuwe generatie hybride wagens. Teneinde het Opel-dossier opnieuw op de politieke agenda te plaatsen, diende Vlaams parlements lid Jan Penris een interpellatieverzoek in. Niet voor de eerste maal, want een gelijkaardig verzoek werd door parlementsvoorzitter Jan Peumans al eens afgewezen.

Polygamie: gedoogd en geregistreerd

De islamitische shariawetgeving staat moslimmannen onder bepaalde voorwaarden toe te huwen met maximum vier vrouwen. In de meeste moslimlanden wordt polygamie dan ook toegelaten. Bij ons wordt polygamie echter strijdig geacht met de gelijkheid tussen man en vrouw. Polygame huwelijken zijn verboden volgens de Belgische wetgeving. Het burgerlijk wetboek bepaalt: "Men mag geen tweede huwelijk aangaan voor de ontbinding van het eerste." Polygamie wordt door het strafrecht zelfs beteugeld als een "misdrijf tegen de openbare orde der familie en de openbare zedelijkheid". Er worden in België officieel dan ook geen polygame huwelijken voltrokken.

Toch bestaat polygamie in dit land.

Er zijn genoeg imams die illegale moslimhuwelijken voltrekken in obscure moskeeën. Maar er zijn ook polygame huwelijken die wel erkend worden door de overheden in ons land. "Wanneer de wetgeving van het land van herkomst van een hier verblijvende vreemdeling polygamie toelaat, wordt dit polygame huwelijk geregistreerd in de registers van de burgerlijke stand", zo antwoordde de Antwerpse schepen van Bevolking op een vraag van Vlaams Belang-gemeenteraadslid Wim Van Osselaer. Een hier verblijvende allochtoon kan dus perfect naar Marokko of een ander herkomstland reizen om daar meerdere huwelijken af te sluiten. In Antwerpen wonen er volgens de schepen 45 personen met twee of meer echtgenotes. Het gaat

om onderdanen van Marokko, Pakistan, Mauritanië en andere landen waar polygamie is toegelaten. Een deel van die polygame moslimmannen heeft dankzij onze soepele nationaliteitswetgeving ondertussen allicht ook de Belgische nationaliteit weten te verwerven.

Gedragingen die door de burgerlijke en de strafwet worden gecatalogeerd als strijdig met de openbare orde en de openbare zedelijkheid, want strijdig met onze meest fundamentele westerse waarden, worden nu dus niet alleen gedoogd, maar ook netjes geregistreerd in de registers van de burgerlijke stand van onze steden en gemeenten. Het multiculturalisme en de diversiteit zijn duidelijk wel een offer waard.

Eigen volk slachtoffer regularisatiebeleid

Op 15 september startte de algemene regularisatiecampagne voor illegalen, waartoe de federale regering in juli besliste.

Op deze dag hielden mandatarissen en militanten van het Vlaams Belang in Antwerpen onder aanvoering van Filip Dewinter een protestactie tegen het regularisatiebeleid aan de voormalige feestzaal Harmonie. In deze zaal bevindt zich tussen 15 september en 15 december de tijdelijke cel regularisaties van de stad Antwerpen. Als plaats voor de betoging werd niet toegelaten Antwerpen gekozen. Alleen al voor Antwerpen wordt immers verwacht dat er maar liefst 17.000 regularisatiedossiers zullen worden ingediend, goed voor in totaal zo'n 30.000 mensen.

Regularisaties zijn onaanvaardbaar

Voor gans Vlaanderen lopen de schattingen van het aantal regularisaties op tot 125.000. Hierin zijn dan nog de honderdduizenden vreemdelingen die achteraf ons land zullen binnenstromen, in het kader van de gezinshereniging met deze geregulariseerden, niet meegerekend. Deze regularisaties zijn voor het Vlaams Belang absoluut onaanvaardbaar. Door te regulariseren belooft men immers personen die jarenlang onze wetten hebben overtreden. Illegalen overtreden immers niet alleen onze verblijfswetgeving, maar betalen vanzelfsprekend ook geen belastingen of sociale zekerheidsbijdragen. Bovendien is het een onmiskenbare realiteit dat elk regularisatiebeleid een aanzuigende heeft. Dit was zo bij de vorige algemene regularisatie in 2001 en zal nu niet anders zijn. Ook de voorbije maanden merkte men reeds de effecten van de op til zijnde regularisaties. Alleen al in juli bedroeg het aantal nieuwe asielzoekers meer dan 1.800, het hoogste aantal in jaren. Ter-

wijl Vlaanderen duizenden daklozen telt, werden asielzoekers als gevolg van de overvolle centra zelfs in hotels ondergebracht. De regularisaties zullen ook een nefaste invloed hebben op de leefbaarheid in onze steden. Ze zullen de immigratiesneeuwbal nog doen versnellen die onze steden in steeds sneller tempo verandert in onleefbare getto's, waar Vlamingen een bedreigde soort dreigen te worden.

de kraan open." Naar schatting de helft van de geregulariseerden zou zich tot het OCMW wenden. Het Vlaams Belang berekende dat de OCMW-steun voor de nieuwe geregulariseerden op vijf jaar tijd ongeveer een miljard euro zal kosten.

Enkele honderden militanten hielden bij de start van de regularisaties een protestactie.

Bijna crimineel beleid

Terwijl één op zeven Vlamingen onder de armoedegrens leeft en honderdduizenden ouderen na een gans leven werken moeten zien rond te komen met een armzalig minimumpensioentje, heet de federale regering gelukzoekers en profiteurs vanuit heel de wereld hartelijk welkom in België.

Eigen volk de dupe

De inwoners van onze Vlaamse steden, de gewone man en vrouw in de straat en de behoeftigen van het eigen volk zullen het eerste slachtoffer worden van deze nakende immigratievloedgolf. Op een moment dat 70.000 Vlaamse gezinnen wanhopig wachten op een sociale woning en meer dan 10.000 gehandicapten met een dringende zorgvraag zitten waaraan niet tegemoet gekomen kan worden wegens geld- of plaatsgebrek, zullen tienduizenden nieuwe vreemdelingen die jarenlang de verblijfswetgeving hebben overtreden, steun krijgen van het OCMW. Antwerps OCMW-voorzitster Monica De Coninck waarschuwde: "De regularisatie zal een grote impact hebben op het OCMW. Het is dweilen met

ten zien rond te komen met een armzalig minimumpensioentje, heet de federale regering gelukzoekers en profiteurs vanuit heel de wereld hartelijk welkom in België.

Het regularisatiebeleid, waartoe ook regeringspartijen CD&V en VLD beslisten, grenst aan het criminele. Filip Dewinter zei in zijn toespraak bij de protestactie terecht: "In volle crisis met een gat in de federale begroting vindt men wel handenvol geld voor geregulariseerde illegalen terwijl onze bejaarden, gehandicapten, werklozen en sociaal zwakkeren in de kou blijven staan. Wij zijn niet het OCMW van heel de wereld. Wij zijn niet het El Dorado van de fortuinzoekers!"

Wim Van Osselaer

De Tandt had nooit bevorderd mogen worden

De affaire van de Brusselse handelsrechter heeft aangetoond dat het in dit land nog altijd niet is afgelopen met politieke en dus foutieve benoemingen.

Het benoemingsdossier van De Tandt was nochtans zo helder als pompwater: de magistrate had zich op een uiterst naïeve wijze laten oplichten door Afrikaanse investeerders en was ten gevolge daarvan een onbetaalbaar hoge schuld aangegaan bij een louche zakenman. Zij was burgerlijk veroordeeld maar gaf geen gevolg aan de veroordeling, waarna de zakenman beslag legde op haar eigendommen. Alleen al deze feiten maakten De Tandt volstrekt ongeschikt om voorzitter te worden van de grootste handelsrechtbank van het land.

Tijdens de benoemingsprocedure liep er een ernstig tuchtonderzoek tegen De Tandt op basis van een resem klachten over haar gebrek aan onafhankelijkheid. Toch bleek dit allemaal geen rol te spelen. Ondanks een negatief advies van het Hof van Beroep werd zij in 2007 voorgedragen door de Hoge Raad voor Justitie en benoemd door minister Onkelinx. De Raad noch de minister deed inspanningen om zelfs maar kennis te nemen van het tuchtonderzoek.

Carrousel

Eind augustus legde Carl Bevernage, oud-stafhouder van de Brusselse balie, een zeer opmerkelijke getuigenis af over de wijze waarop zo'n bevorderingsprocedure verloopt. We citeren uit zijn interview met het weekblad *Knack* (26.08.09): 'Het fundamentele probleem van de Brusselse rechtbank is dat er een sfeer van 'onderlinge welwillendheid' heerst, waarbij al dan niet uitdrukkelijk wordt afgesproken wie de mandaatfuncties zal uitoefenen, gelet ook op het noodzakelijke taalevenwicht. Daardoor ontstaat een carrousel tussen de Nederlands- en Franstalige magistraten aan het hoofd van de Brusselse rechtbanken, hoven,

parketten en parketten-generaal, met bovendien een zogeheten links-rechtsverdeling. Op het moment dat er een voorzitter moest worden aangesteld bij de rechtbank van koophandel was De Tandt de enige kandidaat. Als de timing niet goed uitkomt, heb je niet altijd de beste man of vrouw op de juiste plaats.'

Advocaat Bevernage was tussen 2000 en 2008 lid van de Hoge Raad en hij was bijgevolg betrokken bij de voordracht van De Tandt, waardoor zijn verklaring neerkomt op een bekende-

aanvaarden. Van bij het ontstaan van de Hoge Raad hebben we gewezen op dit risico. We noemden de creatie van deze instelling toen een "hoogfeest van politieke benoemingen", omdat de helft van de leden van de Hoge Raad rechtstreeks door de Senaat (en dus door de traditionele partijen) wordt aangeduid. We hadden het gelijk dus aan onze kant.

Politiek afhankelijk

Dit is bijzonder belangwekkend, want hieruit blijkt dat een aantal hogere magistraten nog altijd in een afhankelijkheidssituatie zitten ten aanzien van de politiek. Vanzelfsprekend maken de traditionele partijen daar ook misbruik van om de rechtspraak naar hun hand te zetten.

Alles wijst er op dat dit ook gebeurd is in het belangrijke Fortis-dossier, dat in eerste aanleg behandeld werd door Francine De Tandt als voorzitter van de Brusselse handelsrechtbank. De recordsnelheid waarmee De Tandt haar uitvoerige vonnis velde en haar grote welwillendheid ten aanzien van het onrechtmatige optreden van de regering, ondanks de zeer scherpe afwijzing van het Openbaar Ministerie, waren al te opvallend.

In deze context is het helemaal niet meer zo verwonderlijk dat de traditionele partijen alles ondernomen hebben om de Fortis-procedure in eerste aanleg zoveel mogelijk buiten schot te houden. De nauwe band tussen De Tandt en de advocaat van de regering mocht niet onderzocht worden. Gerolf Annemans had eind augustus dan ook heel veel redenen om de Fortis-commissie opnieuw bijeen te roepen. Tevergeefs. Men zal er alles aan doen om dit potje gedekt te houden.

Bart Laeremans

Zelfs een negatief advies van het Hof van Beroep stond de benoeming van de Tandt niet in de weg.

nis van formaat: de benoemingen op belangrijke posten in de magistratuur gebeuren nog steeds op grond van politieke criteria!

Jarenlang heeft de Hoge Raad dit tijdens talrijke ontmoetingen met de Kamercommissie Justitie halsstarrig ontkend. Alleen de bekwaamheid en geschiktheid van de kandidaten zouden gezegd nog een rol spelen. Vandaag zien we dus dat de Hoge Raad de politisering van de magistratuur wetens en willens in stand blijft houden. Niet door kandidaten met de juiste kleur voor te trekken, wel door de politiek afgesproken kandidaten kritiekloos te

Het leugenpaleis

Volgens een recent onderzoek is er in ons land een daling van de jeugdcriminaliteit.

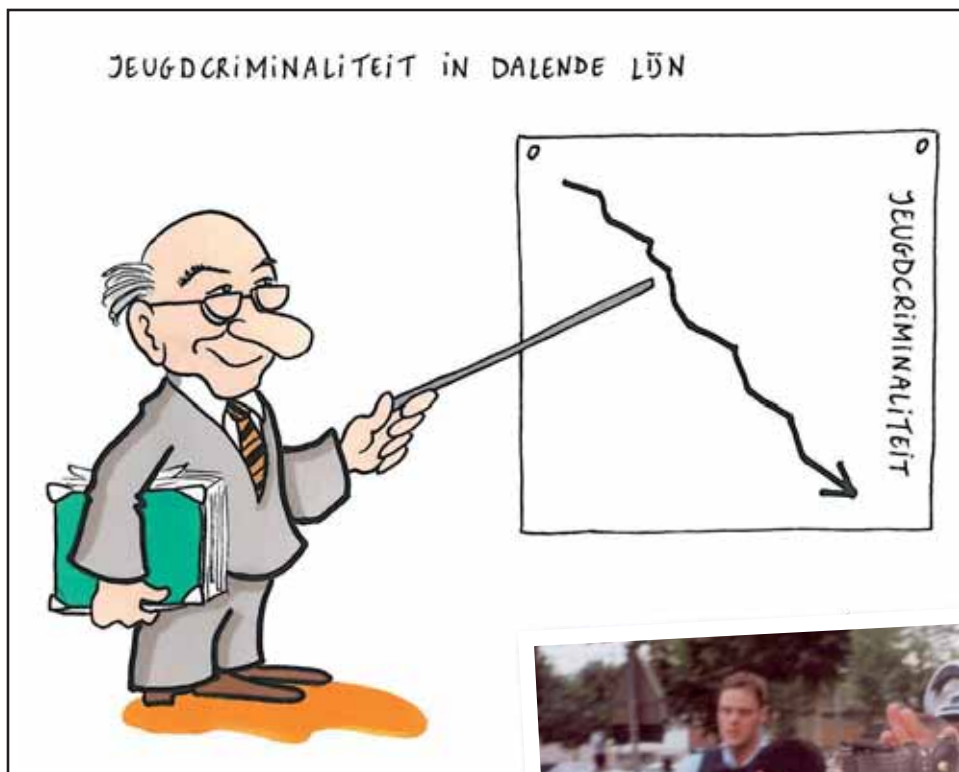
"Hier is het water gemiddeld één meter diep, zei de statisticus, waarop hij verdronk." Aan dit grapje moesten we denken toen we vernamen dat het eerbiedwaardige Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie is bevallen van een statistisch onderzoek waaruit blijkt dat tussen 1967(!) en heden de jeugdcriminaliteit is... afgenomen. Er is zelfs nog wonderbaarlijker nieuws: de misdrijven die jongeren plegen zijn ook minder ernstig geworden!

Alleen in België

Wat een opluchting. Al het gedoe over jeugdcriminaliteit was maar een nare droom. Bekend is uiteraard dat met statistieken zowat alles en het omgekeerde daarvan kan worden aangetoond. Toch kunnen bepaalde tendensen worden waargenomen. Uit Zwitsers onderzoek (Universiteit van Lausanne, vakblad *Crimscope*, nr 30) blijkt dat het aantal slachtoffers van jongerencriminaliteit tussen 1987 en 2000 met 57% is toegenomen, waarbij fijntjes wordt aangekend dat de gebruikte misdaadstatistieken dan nog een neiging tot onderschatting vertonen. Een rapport van de Franse senaatscommissie voor jeugdcriminaliteit (zittingsjaar 2000-2001, rapport nr. 340) zegt dat "jongerencriminaliteit allesbehalve een fantasme of een gevoel is" en wijst erop dat de omvang van het fenomeen verontrustend is. Op zich is het al veelzeggend dat de Franse senaat zo'n commissie nodig acht, daar moet toch wel een reden voor zijn. Het Nederlandse Centraal Bureau voor de Statistiek meldt dan weer dat "de aard van de jeugdcriminaliteit gewelddadiger

wordt", dat "jongeren afkomstig uit allochtone groeperingen oververtegenwoordigd zijn" en dat "er sinds 2002 weer een sterke toename is in het aantal gehoorde minderjarigen". We zouden nog even kunnen doorgaan met het bronnenmateriaal, maar we nemen aan dat zo de toon wel is gezet.

er iets meer jeugdcriminaliteit was in 1967 dan vandaag moet men ronduit zwakzinnig zijn. Ons verbaast niet zozeer de verdraaiing van de werkelijkheid en de leugenachtigheid. Daaraan zijn we immers gewend in dit Orwelliaanse land. Waar wij van opkijken is de schaamteloosheid waarmee dergelijke dingen worden opgedist. Jeugdcriminaliteit én de allochtone factor daarin zijn in onze buurlanden al lang geen taboe-onderwerpen meer. Wat het Vlaams Belang daarover zegt, wordt er steeds meer van officiële zijde bevestigd. België is daarentegen nog steeds het Mekka van het grote doodzwijgen, het

België blijft het land van het grote doodzwijgen.

Alleen in België zien we dus een lichte daling van de jeugdcriminaliteit over de laatste vier decennia. Wellicht komt het daardoor dat de jeugdrechtsbanken roodgloeiend staan, dat er een voortdurend gebrek is aan plaats in de instellingen en dat de kranten vol staan met minder prettige verhalen over "jongeren" en "boefjes".

Orwelliaans

Men moet toch in een nogal hoge "wetenschappelijke" ivoren toren zitten om een verschijnsel dat de maatschappij zo beroert statistisch te kunnen wegnunceren. Om te beweren dat

land waar de leugen regeert, het land waar het benoemen van de problemen wordt bestraft.

Een gewezen groot staatsman sprak ooit de klassiek geworden woorden: "wie gelooft die mensen nog". Wat ons betreft mag deze uitspraak in steen worden gebeiteld boven de poort van het Belgische leugenpaleis.

Wouter van den Meersch

Het ACV richt zijn pijlen op uw pensioen

ACV-baas Luc Cortebееck wil de belastingen verhogen om de sociale zekerheid te redden en richt zijn pijlen op de fiscale aftrekbaarheid van het pensioensparen.

De wet op het pensioensparen werd begin jaren tachtig in het leven geroepen om de crisis mee helpen te bestrijden. Bijna dertig jaar later is ACV-voorman Luc Cortebееck niet alleen vergeten dat een groot deel van de bevolking die derde pensioenpeiler – onder luid applaus van de overheid – opbouwde, maar vooral dat het toen net het pensioensparen was dat voor een broodnodige kapitaalinjectie in het bedrijfsleven zorgde.

Paarse factuur in de bus

Twintig jaar later hadden de traditionele partijen de les nog steeds niet geleerd. In het begin van het nieuwe millennium werd onder de paarse regering-Verhofstadt onwaarschijnlijk veel geld over de balk gegooid. Internationale rentedalingen werden door zowel VLD als SPA straal genegeerd en potentiële budgettaire reserves werden zonder pardon opgesoupeerd. Als perverse kers op de taart werd links en rechts nog een pensioenfonds overgenomen. Stuk voor stuk zaken die de toekomst van dit land, en zijn sociale zekerheid in het bijzonder, zwaar op de helling hebben gezet.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat steeds meer Vlamingen geen vertrouwen meer hebben in het wettelijk pensioenstelsel; zeker nu de facturen van acht jaar paarse budgettaire struisvogelpolitiek in de bus vallen en de regering-Van Rompuy onmachtig ter plaatse blijft trappelen. Het is dan ook al evenmin verwonderlijk dat steeds meer Vlamingen zelf voor hun pensioen zorgen.

Laagste pensioenen in Europa

Het feit dat Cortebееck net dat pensioensparen – een door de overheid aangemoedigde pensioenovereenkomst – wil gaan belasten, toont aan dat de ACV-voorman toch wel heel ver van de realiteit leeft. De Vlaming heeft immers een van de laagste

problemen heeft met het feit dat zijn voorstel in de toekomst nog meer bestaansonzekerheid onder de ouderen zal creëren.

Dat Cortebееck het pensioensparen en de daaruit voortvloeiende belastingaftrek als een exclusief luxeproduct probeert af te doen, is dan ook niets minder dan een regelrechte schande. De belastingaftrek wordt immers voor een aanzienlijk deel gerecupereerd door de *anticipatieve heffing*, die vader-tje staat heft wanneer de pensioensparende belastingplichtige 60 jaar wordt. De toegekende kapitalen en renten zijn altijd onderworpen aan de successierechten. Bovendien is het pensioensparen voor het overgrote deel van de loontrekkenden de enige aftrekpost die ze op hun belastingbrief hebben. En dat nota bene in een land met de op een na zwaarste belastingdruk in Europa.

De enige conclusie die uit heel het verhaal kan worden getrokken, is dat ACV-voorzitter Luc Cortebееck de bevolking graag met hogere belastingen wil opzadelen. Waarom?

Misschien om het systeem in leven te houden waarbij de totaal gepolitiseerde vakbonden torenhoge administratieve facturen kunnen sturen om met uw belastinggeld de sociale zekerheidsgelden uit te betalen aan diegenen die ze nodig hebben? Klantenbinding heet zo iets.

Ach ja ... wat had u ook verwacht van Luc Cortebееck? Een 'vakbondsmen' (sic) die om de werknemers te beschermen een netto-inkomen van meer dan 3.100 euro per maand opstrijkt, zich laat vervoeren met een wagen met chauffeur en zich nog tal van andere lucratieve postjes laat welgevallen.

België heeft nu al de op een na zwaarste belastingdruk van Europa.

pensioenen in Europa en het feit dat onze gepensioneerden er desondanks toch nog in slagen om te overleven, is enkel te danken aan het feit dat zij de pensioenbui hebben zien hangen en hun spaarcenten hebben benut en gespaard met het oog op hun pensioen. Het wettelijk pensioen biedt immers geen enkele zekerheid op het behoud van de levensstandaard nadat de pensioenleeftijd is bereikt. 30% van de Vlaamse gepensioneerden leeft met een pensioen dat beneden de Europese armoedegrens ligt en 11% van de gepensioneerden is 'consistent arm'.

Op vakbondsmen Cortebееck maken deze cijfers echter geen indruk, wat meteen ook verklaart waarom hij geen

Steven Creyelman

Vijf voor twaalf

Veel 'Vlaamse' leerlingen spreken thuis andere taal.

Begin september was het voorpagina-nieuws: ongeveer een op vijf kleuter-tjes uit de eerste kleuterklas in Vlaan-deren spreekt thuis geen Nederlands. In de grote steden is dit nog erger: in Gent spreken we van een op drie kleu-ters, in Antwerpen en Vilvoorde zelfs van een op twee kleutertjes. Jaar na jaar worden er bovendien meer baby's geboren waarvan de ouders aan Kind en Gezin laten weten dat de communi-catietaal binnen het gezin niet het Ne-derlands is. In heel Vlaanderen groeit deze groep jaarlijks met een halve pro-cent aan.

Daling niveau

Enkele jaren geleden hebben onze parlementsleden in de commissie On-derwijs in het Vlaams Parlement dit al opgemerkt. Zij stelden toen reeds dat onze scholen niet opgewassen zijn te-gen het alsmaar toenemend aantal niet-Nederlandstalige kinderen. Deze toevloed zorgt ervoor dat het niveau van de scholen stelselmatig ach-teruit gaat. Want hoe kan een juf of meester er nu voor zorgen dat alle leerstof gezien is tegen het einde van het schooljaar, als de helft van de klas niet begrijpt wat daar vooraan verteld wordt? Leerkrachten moeten zo veel tijd en energie steken in het op peil brengen van het taalniveau van hun leerlingen, dat ze niet meer de gelegenheid hebben om op een rustige manier hun leerstof over te brengen.

Toen onze partij dit echter aanklaagde, werden we weggehoond. Er was hele-maal geen probleem met anderstalige leerlingen, stelden alle partijen, enkel in Vlaams-Brabant – met de verfran-singsdruk vanuit Brussel – zou er wel eens iets aan de hand geweest kunnen zijn. Maar daarvoor was al een oplos-sing: de scholen in de gemeenten rond Brussel kregen extra uren om de an-derstalige kinderen op te vangen.

Taalbadklas

Nu echter heeft zelfs de top van het katholiek onderwijs ingezien dat er een probleem is. Geconfronteerd met de steeds groter wordende aantallen anderstalige kinderen – en vooral met de klachten van de leerkrachten die het niet langer zien zitten om dit op te lossen – orakelde Mieke Van Hecke begin september dat het niet zal luk-ken om al die leerlingen over de eind-streep te trekken als Nederlands enkel de schooltaal is. Ze schuift ook met-

een een oplossing naar voren: "Leer-lingen moeten ingedeeld worden op basis van hun taalniveau. Kinderen die geen Nederlands kennen, moeten ondergedompeld worden in een taal-bad. Laat hen desnoods een heel jaar alléén maar taallessen volgen." Zo'n vier jaar nadat onze parlementsleden het concept van de 'taalbadklas' volle-dig uitgewerkt hadden, komen ze in de Guimardstraat tot dezelfde conclu-sie. Hopelijk kunnen ze nu ook hun parlementsleden overtuigen om dit te verdedigen...

Dweilen met kraan open

Zolang de overheid echter weigert om ook de ouders voor hun verantwoor-delijkheid te plaatsen, blijft het dweilen met de kraan open. Het schrijven-de van het verhaal is immers dat heel wat ouders van die kleutertjes zelf in het Nederlands naar school gegaan zijn. Ook dit hebben we al meermaals aangeklaagd. Maar nu konden we het zwart op wit lezen in één van onze 'kwaliteitskranten': "De fa-milie is vaak al aan de tweede of derde generatie in Vlaande-ren toe, maar één van de part-ners komt niet zelden uit het land van herkomst en dus wordt er thuis Turks of Berbers gespro-ken." En dan is het niet zo ver-wonderlijk dat kleutertjes hun eerste woordje Nederlands op school leren... Voeg daarbij nog de nieuwe regularisatieprocedu-re, waardoor de deur voor volgmigratie nog wat wijder wordt opengezet, en het zal duidelijk zijn dat de situatie er de komen-de jaren niet op zal verbeteren.

Het wordt dan ook hoog tijd dat de overheid niet langer de ogen sluit voor deze problematiek en, naast bijkomende midde-len om de leerkrachten te steu-nen in hun moeilijke taak, ook de koe bij de horens vat. Het is vijf voor twaalf. Nu de ogen in de Guimardstraat zijn openge-gaan, is er eindelijk zicht op een structurele oplossing. Alleen moeten na de woorden ook nog de daden volgen.

An Michiels

Leerkrachten steken meer energie in het op peil brengen van het taalniveau dan in de leerstof.

Heibel om de hoofddoek

Vorige maand stond het hoofddoekendebat opnieuw volop in de actualiteit. Zeer tegen de zin van de politieke klasse die weigert kleur te bekennen.

De feiten zijn gekend. Aan het einde van vorig schooljaar kondigden twee Antwerpse athenea aan dat vanaf het nieuwe schooljaar een verbod zou gelden op het dragen van alle politieke en religieuze symbolen, waaronder dus ook de hoofddoek. De maatregel deed binnen de moslimgemeenschap – die ondertussen gewend is op haar wenken te worden bediend – onmiddellijk heel wat stof opwaaien. Stof dat bij het begin van het nieuwe schooljaar nog niet was gaan liggen, zo bleek.

“Veel veranderd”

De directies van de betrokken athenea waren bij hun beslissing nochtans niet over één nacht ijs gegaan. Karin Heremans, de directrice van het Antwerpse atheneum die vijf jaar geleden nog gekant was tegen een hoofddoekenverbod, spreekt van een absoluut noodzakelijke maatregel omdat de school – als gevolg van de verkeerd begrepen ‘tolerantie’ – een moslimschool dreigde te worden.

“Op vijf jaar tijd is er hier op het atheneum geweldig veel veranderd. (...) Vijf jaar geleden was de helft van onze leerlingen moslim, nu is dat 80 procent. (...) We hebben die evolutie een paar jaar aanschouwd, maar het is uit de hand aan het lopen. Meisjes willen niet meer mee turnen, ze gaan niet meer mee op buitenlandse reis”, zo verklaarde de directrice deze zomer (*De Morgen*, 28.06.2009). “Op een gegeven moment merkten wij dat er een radicalisering plaatsvond. Dat uitte zich niet alleen in gedrag. Maar ook in kledij. Plots zag je van die lange, zwarte gewaden”, aldus nog Heremans (*Humo*, 09.09.2009).

Haar bevindingen werden gedeeld door haar collega van het atheneum in Hoboken, Chris Weyers: “De jongste jaren is de radicalisering op school toegenomen. Vroeger waren we erg tolerant wat kledingvoorschriften betreft. (...) Maar de meisjes begonnen zich veel etnischer te kleden, tot handschoenen toe. Bovendien werden meisjes die dat niet deden erop aangesproken.” (*De Morgen*, 07.09.2009)

Vlamingen buiten

Heremans, die zegt te spreken en te handelen uit de praktijk van elke dag, onderkent nu ook dat het hier geen vestimentaire of zuiver religieuze aangelegenheid betreft: “De hoofddoekenproblematiek is veel ernstiger dan je op het eerste zicht zou vermoeden. (...) De hoofddoek is steeds meer een politiek symbool geworden, niet religieus. Het is steeds meer de uiting van een groep mensen die zich afzetten tegen de rest van de samenleving.” (*De Standaard*, 06.09.2009)

Dat het niet gaat om een onschuldig lapje stof, werd overigens bevestigd door de doldrieste manier waarop op de beslissing van de twee Antwerpse athenea gereageerd werd. De tafereelen die zich begin vorige maand aan de schoolpoorten afspeelden, spraken duidelijke taal. Islamitische manifestanten vatten dagelijks post aan de schoolpoorten en scandeerden slogans – zoals “Alle Vlamingen buiten” – die aan duidelijkheid niets te wensen overlieten. En daar bleef het niet bij. Schoolgaande leerlingen en hun ouders werden geïntimideerd, het regende doodsb bedreigingen aan het

adres van het lerarenkorps, terwijl ook nachtelijk vandalisme en inbraak niet geschuwd werden als actiemiddel.

Wie zich eveneens present meldde, was imam Nordine Taouil, alias de Grootmoefiti van Antwerpen. Net teruggekeerd van een verblijf van enkele weken in Mekka, waar hij kennelijk zijn batterijen had opgeladen, eiste hij op arrogante wijze de intrekking van het verbod. De Antwerpse imam, door sommigen lange tijd opgevoerd als een gematigd figuur, was daarmee niet aan zijn proefstuk toe. Net voor de zomervakantie hield hij tijdens een protestactie op de speelplaats van het atheneum in Antwerpen – onder luid geroep ‘Allah Akbar’ – een opruiende toespraak waarin hij zijn geloofsgenoten opriep hun dochters thuis te houden tot ‘hun rechten’ hersteld zouden zijn. Eerder organiseerde Taouil ook al een moslimwake pal voor de Antwerpse kathedraal, die een onmiskenbaar provocatieve politieke boodschap inhield. Voor een goed begrip: Taouil is momenteel voorzitter van de Moslimraad, het zogenaamde representatieve orgaan van de moslims in dit land, en in die functie een volwaardige gesprekspartner van de overheid...

Nordine Taouil, alias de Grootmoefiti van Antwerpen, kwam de gemoederen nog wat ophitsen.

Struisvogelpolitiek

Het is overigens bijzonder veelzeggend dat de woordvoerders van de Antwerpse allochtone gemeenschap, die anders geen gelegenheid onbenut laten om zich te mengen in het publieke debat, de kans lieten liggen om de agressie openlijk en ondubbelzinnig te veroordelen.

Al even opmerkelijk was het oorverdovende stilzwijgen van de gevestigde politieke klasse, die daarmee de fel belagde schooldirecties op een lafhartige wijze in de steek liet. De betrokken directies hadden dan ook overschot van gelijk toen zij lieten verstaan dat ze zich in de steek gelaten voelden door de politiek.

Het Vlaams Belang heeft altijd al gesteld dat het niet de taak is van individuele schooldirecties, maar de verantwoordelijkheid van de overheid om een dergelijk verbod uit te vaardigen. Een verbod in één school leidt er immers toe dat de hoofddoekdragende leerlingen naar een andere school verhuizen, die vervolgens met dezelfde problemen geconfronteerd wordt. Het leidt bovendien tot het ontstaan van concentratiescholen, die broeihaarden van islamitisch fundamentalisme dreigen te worden, zoals de evolutie in de betrokken Antwerpse scholen duidelijk heeft aangetoond.

In plaats van zijn verantwoordelijkheid op te nemen, koos het politieke bedrijf er steeds voor om de hete aardappel angstvallig door te schuiven naar de individuele schooldirecties. Dat heeft natuurlijk alles te maken met het feit

dat de gevestigde partijen er geen eenduidig en consequent standpunt op (durven) nahouden. De SP.A vreest uiteraard de confrontatie met haar nieuwe kiespubliek, de CD&V blaast traditioneel warm en koud, terwijl ook de VLD er evenveel meningen op nahoudt als er liberalen zijn. Voor één keer moeten we SP.A-voorzitster Caroline Gennez gelijk geven waar ze (in *De Standaard*, 17.09.2009) stelde dat inzake de hoofddoekw kwestie alle Vlaamse partijen verdeeld zijn, met uitzondering van het Vlaams Belang.

Eerste stap

Om de druk op de ketel te houden, diende onze partij aan het begin van het nieuwe schooljaar opnieuw haar voorstel van resolutie in voor een algemeen hoofddoekverbod in het Vlaams

gemeenschapsonderwijs. Nadat de auditeur van de Raad van State had geoordeeld dat het de taak is van de koepel van het gemeenschapsonderwijs om een algemene regeling uit te werken en alle Vlaamse scholengroepen hadden laten weten in dat geval te kiezen voor een algemeen hoofddoekenverbod, zag de Raad van het Gemeenschapsonderwijs (RAGO) zich uiteindelijk verplicht om het dragen van hoofddoeken in alle zevenhonderd instellingen van het Vlaams gemeenschapsonderwijs te verbieden. Het Vlaams Belang is uiteraard tevreden met deze beslissing en hoopt dat nu ook de andere netten zich bij het standpunt van de RAGO zullen aansluiten zodat het verbod zal gelden in alle Vlaamse scholen.

Voor het overige blijft onze partij van mening dat ook de politieke wereld eindelijk haar verantwoordelijkheid moet nemen, en dat het hoofddoekenverbod wordt uitgebreid tot heel de openbare dienstverlening. In het verlengde daarvan dringt het Vlaams Belang aan op een alomvattend politiek debat ten gronde over de positie van de islam in onze samenleving. De heibel van de voorbije weken vormde immers geen op zich staand gegeven, maar was slechts een symptoom van de voortschrijdende islamisering die zich in heel wat Vlaamse steden steeds uitdrukkelijker en agressiever manifesteert.

Kortom: het hoofddoekenverbod is een goede zaak, maar daar mag het niet bij blijven. De islamisering van Vlaanderen moet nu een halt worden toegeroepen.

Dirk De Smedt

De immigratieramp

De ongebreidelde immigratie van niet-westerse vreemdelingen legt een loodzware druk op onze welvaartstaat. Om over de maatschappelijke impact nog even te zwijgen. Toch trekt niemand lessen uit de fouten van het verleden en blijven de deuren open.

U herinnert zich nog wel uit ons vorige artikel dat de partij van Geert Wilders de ministers in het Nederlandse parlement vriendelijk verzocht om een grondige kosten-baten-analyse van de immigratie te maken. De regering van premier Balkenende heeft dat verzoek na enig aarzelen weggewuifd en een spreekwoordelijke middenvinger opgestoken. Merkwaardig, want eindelijk had Balkende nu een uitgelezen kans om uit te leggen waarop hij zijn bewering van vijf jaar geleden baseerde, toen hij zei dat de bijdrage van immigranten aan de Nederlandse samenleving 'groot' is en dat die wordt 'ge waardeerd'.

Enkele maanden geleden tapte zijn CDA-partijgenoot en minister Piet Hein Donner nog uit hetzelfde multiculturele vaatje: "Ik ben van mening dat Nederland steeds heeft welgevaren bij immigratie, ongeacht de problemen die er zijn." Bij de socialist Eberhard van der Laan klonk het in juni net wat minder rooskleurig. De minister van Integratie stelde dat het voor zijn kabinet "dweilen met de kraan open" is en dat "de voortdurende immigratie van laagopgeleide immigranten de draagkracht van de samenleving te boven gaat". Tja, wat is het nu: een zegen of een belasting? Blijkbaar mag niemand weten hoe het precies zit. Over naar België.

Regularisatieramp

Van Rompuy en co. weten verdomd goed waarom ze pas groen licht hebben gegeven voor de collectieve regularisatie van illegalen ná de verkiezingen. Voor zo'n maatregel bestaat er immers geen maatschappelijk draagvlak, zeker niet in Vlaanderen, en de kiezer moest eerst nog naar de stembus. Zodra de stemmen geteld waren, ging Van Rompuy plat op de buik voor de eisen van de Franstaligen en was het aanslepende asielp probleem in een, twee, drie 'opgelost'. Een pervers staaltje kiezersbedrog, want politici moeten niet alleen na de verkiezingen doen wat ze vóór de verkiezingen zeggen, maar ze horen ook vóór de verkiezingen te zeggen wat ze na de verkiezingen van plan zijn. "Het gaat ons niet om de cijfers, maar om de principes.", was het excuus. Van Rompuy en de voorstanders van een ruimhartig asielpolitiek verkopen de massale regularisatie onder de vlag van de menslievendheid. Maar lastige vragen mogen niet gesteld worden.

Over hoeveel mensen gaat het? En wat is de kostprijs van de hele operatie? De politici weten het niet, willen het niet weten, of houden het angstvallig voor zich. Uit angst voor een volksopstand van gepluimde belastingbetalers en bedrogen kiezers. Maar dat er een bom geld mee is gemoeid, staat nu al vast. "De regularisatiegolf wordt een ramp" voorspelt Lex Moolenaar in *Gazet van Antwerpen* (05.09.09). De journalist wijst verder op het "naijlend effect van de aanvragen tot gezinsvereniging, die het zekere gevolg zijn van elke regularisatiegolf."

Ook Jan Denys, arbeidsmarktdeskundige bij uitzendkantoort Randstad, maakt brandhout van de collectieve regularisatie. "België doet het traditioneel heel slecht als het gaat om de feitelijke integratie van migranten. Geen enkel land in de Europese Unie doet het slechter wat betreft het aandeel werkende migranten. Vijf jaar na de vorige regularisatie werkte slechts de helft. Eén op de drie had een werkloosheids- of een bij-

standsuitkering." Met de huidige economische crisis zien de vooruitzichten er nog slechter uit. Tienduizend illegalen een leefloon geven, kost 100 miljoen euro, berekende *Gazet van Antwerpen*. Wat als het er straks 50.000 of 100.000 zijn?

Fraude lonkt

Nu al is duidelijk dat de aanvragen met grote soepelheid behandeld zullen worden. Een zogenaamde 'duurzame verankering' volstaat voor de begeerde 'papieren'. "Maar wat is dat precies?" vraagt Lex Moolenaar zich ongerust af. "Een arbeidscontract kan volgens de nieuwe normen al voldoende zijn. Maar wie gaat controleren of die contracten wel koosjer zijn? De poort naar misbruiken staat wagenwijd open."

Dat mag ook blijken uit een reportage van *P-Magazine*, onder de ronkende titel 'De nieuwe Belgen komen!'. Het blad vertelt hoe de Marokkaan Mahid binnenkort naar België afreist en de overheid gaat belazeren. Hij zal reizen met het paspoort en visum van zijn broer Abdelaziz, die hier al jaren woont. "We hebben al een (vals) arbeidscontract voor Hamid", zegt zijn broer. "We hebben ook papieren opgesteld die aantonen dat Hamid hier vroeger al heeft gewoond en gewerkt. En mocht zijn dossier toch worden afgekeurd, dan nemen we een advocaat of stappen we naar de Raad van State. Ondertussen blijft hij bij ons. En lukt zelfs dat niet, dan trouwt hij gewoon een Belgisch-Marokkaanse vrouw in België." Abdelaziz vertelt zonder veel schroom dat Marokkaanse vrouwen goed in de markt liggen en veel geld waard zijn. "Marokkaanse families krijgen een pak geld als ze hun dochter uithuwelijken om de man zo van een legaal statuut te voorzien." In zijn dorp alleen al staan tientallen mensen te trappelen om de sprong naar België te wagen. "Wij hebben echt feestgevierd om de nieuwe regularisaties. Veel broeders en zusters kunnen straks de Belgische nationaliteit aanvragen. Voor ons is de procedure echt een godsgeschenk."

Vloedgolf

De collectieve regularisatie is politieke waanzin, toch wijst het Nederlandse Kamerlid Sietse Fritsma er in zijn boek 'De immigratieramp' terecht op dat asiel maar een kleine factor is in het totaalplaatje. De financiële en maatschappelijke impact van gezinsvorming, gezinshereniging en huwelijksmigratie is nog vele malen groter. In al die domeinen is ook sprake van massale fraude. En dat is niet alleen of in de eerste plaats de schuld van de immigranten, maar ook of vooral de schuld van de overheid en de betrokken instanties die uit luiheid, naïviteit of politieke overtuiging de andere kant opkijken. De gelegenheid maakt de dief.

Fritsma pakt uit met hallucinante voorbeelden. "Misbruik van het gezinsvormings- en herenigingsbeleid wordt eenvoudig gemaakt omdat een individuele vreemdeling ongelimiteerd nieuwe partners achter elkaar mag laten overkomen. Wanneer iemand bijvoorbeeld al zes keer een partner uit het land van herkomst over heeft laten komen, is er geen enkele regel die de overkomst van weer een nieuwe, zevende partner in de weg staat. Dat het hierbij om zeven echte relaties gaat, is vanzelfsprekend zeer onwaarschijnlijk." Er staat geen rem op het aantal relaties, noch op het aantal aanvragen voor een verblijfsvergunning. Er is geen controle van de verblijfsplaats en geen of gebrekkige controle van de echte identiteit of op schijnhuwelijken. Die algemene laksheid is – zo kan u wel raden – een regelrechte uitnodiging tot misbruiken. Gevreesd

mag worden dat de toestand in België niet veel beter is.

200 miljard

Terug naar de kosten-baten-analyse van de immigratie. De Nederlandse minister van Integratie was aanvankelijk wel bereid het uit te zoeken, maar voegde er aan toe dat men dan ook "de immateriële waarde van de immigratie" in kaart moest brengen. Kritische journalisten vroegen zich gevat af wat die immateriële waarden dan wel zouden zijn. "De Oosterse keuken? Een paar schrijvers? Meer dan 500 moskeeën? Overvolle gevangenissen? Islamitisch terrorisme? Mishandeling en vernedering van homo's? Overvolle 'Blijf-van-mijn-lijf-huizen'? Dat zijn allemaal immateriële zaken", sneert Afshin Ellian. Plots wou de minister er niets meer van weten. Geen onderzoek! Om 'principiële en morele redenen' heet het opeens. "Wij kijken naar het effect van ons beleid, maar leggen onze inwoners niet langs de lat van wat ze in euro's betekenen." Van der Laan is naar eigen zeggen ook niet geïnteresseerd in 'wat een individu kost, een Fries, iemand met blauwe ogen of een gehandicapte'. Columnist Leon de Winter laat geen spaander heel van dat argument: "Als het niet goed is om van individuele mensen te weten wat ze kosten, dan is het ook niet goed om van individuele mensen te weten wat ze verdienen." Maar, zo stelt hij schamper vast "tot nu toe werd de waarde van mijn individuele bestaan voor

Misbruiken zijn eenvoudig omdat een vreemdeling ongelimiteerd nieuwe partners kan laten overkomen.

onze samenleving door de overheid wel uitgedrukt in de belastingaanslagen die mij elk jaar werden opgelegd. Ik vond altijd al dat mijn waarde niet in geld mocht worden uitgedrukt. Mag ik dan mijn centen terug, graag met terugwerkende kracht?

Link(s)e mythe

Het Nederlandse opinieblad *Elsevier* heeft niet gewacht op een politiek of wetenschappelijk onderzoek naar de kosten en baten van de immigratie en komt na enig speur- en rekenwerk uit op een negatief saldo van 200 miljard euro, voor de afgelopen 40 jaar. "Oei, de waarheid is wel erg hard", schrijft Paul Lieben (*Elsevier.nl*). "Dat zou misschien de laatste stemmen kunnen kosten van de hardwerkende arbeiders binnen de (socialistische) partij. Dan blijven er alleen nog maar allochtonen en linkse 'intellectuelen' over." En dus moet de harde waarheid toegedekt worden. De massale immigratie kost de samenleving en de komende generaties bakken geld. Exacte cijfers zijn niet gewenst, want die zouden het failliet van de multiculturele heilstaat kunnen aantonen en de 'multiculturele verrijking' definitief ontmaskeren als een hardnekkige mythe. Wat de immigratie kost, weten we niet. Maar wie de rekening betaalt, weten we al wel met zekerheid: u en ik, onze kinderen en onze kleinkinderen.

Ludo Leen

"Veel broeders en zusters kunnen straks de Belgische nationaliteit aanvragen. Voor ons is de procedure echt een godsgeschenk" aldus de Marokkaan Hamid in P-Magazine.

ACTUEEL

HET GROTE REGULARISATIECADEAU

De kritiek op de inderhaast in elkaar gebokste regularisatieprocedure zwelt aan. In Marokko wordt er echter feestgevierd. "Hierdoor zullen veel broeders binnenkort naar België kunnen komen." Het verhaal van onze toekomstige landgenoot Hamid en hoe hij straks de overheid in de luren zal leggen.

DE NIEUWE BELGEN KOMEN!

Hamid komt binnenkort naar België. Hij zal reizen met het paspoort en het visum van zijn broer Abdelaziz, een Belgische onderdaan. "Met het

Belgisch-Marokkaanse vrouw in België. Zo heb ik het zeven jaar geleden ook gedaan. Ik huwde een Belgisch-Marokkaanse uit Molenbeek die ik nog nooit gezien had. Onze vaders kenden mekaar en die twee hebben

dat je al lange tijd bij hen verblijft of dat ze je toekomstige echtgenote kennen. Onder Marokkaanse families zijn vrouwen zeer geliefd en veel geld waard. Ze krijgen een pak geld als ze hun dochter uithuwelijken om zo

Immigratie als paard van Troje

Op 24 september jl. vond in Antwerpen het colloquium 'De islam kan uw vrijheid schaden' plaats waar de Nederlandse editie van 'Al-Hijra: immigratie als paard van Troje van de islam' werd voorgesteld.

Reden voor een gesprek met de auteur.

Sam Solomon is een ex-moslim die zich bekeerde tot het christendom en een islamdeskundige. Samen met zijn collega E. Al Maqdisi schreef hij een diepgravende studie over de betekenis van de *hijra* als immigratiemodel voor moslims en een meer beknopte studie over de rol van de moskee in de moslimgemeenschap.

Wat is de betekenis van de moslimimmigratie in de islamitische leer.

In ons boek leggen we uit dat de migratie van moslims naar het *dar-al-harb*, het huis van oorlog waar de islam nog niet heerst, een religieuze plicht is en gebaseerd is op islamitische doctrines. Dit is naar het voorbeeld van de profeet Mohammed want *hijra* verwijst natuurlijk naar Mohammeds migratie van Mekka naar Medina in 622 na Christus en markeert het begin van de islamitische jaartelling. Deze gebeurtenis heeft een enorme spirituele en politieke betekenis en wordt door moslims dus als de belangrijkste mijlpaal in hun geschiedenis gezien, belangrijker dan de geboorte van Mohammed of zijn eerste openbaring.

De *hijra* is een 1400 jaar oude veroveringsstrategie en de belangrijkste stap in het verspreiden van de islam en een voorbereiding op de *jihād*. Onder het mom van *takiyya* wordt de stap-voor-stap methodologie van het migratieproces uitgetekend om de gastheergemeenschap waar de moslims zich bevinden te onderwerpen. Dit moet uiteindelijk uitmonden in de toepassing van de islamitische wet, de *sharia*.

De moslimimmigratie kan niet doorgrond worden zonder kennis van de *hijra*, want de hedendaagse moslimmigratie is geworteld in de migratie van Mohammed van Mekka naar Medina. Dit model is de 'immigratiedoctrine'

en voorziet de mechanismen en procedures die gevolgd moeten worden door toegewijde en vrome moslims om de wereld te veranderen in een *dar-al-islam* of huis van de islam. Alhoewel de islam ten tijde van Mohammed en vele jaren nadien werd verspreid door militaire expansie, werden vele bestaande islamitische gemeenschappen en landen zoals Indonesië, Maleisië, Oost-Afrika, West-Afrika, delen van Indië en centraal-Azië verworven door immigratie.

Kan u het bovengenoemde takiyya-concept toelichten?

Ondanks de ronduit wrede, agressieve en intolerante visie van de Koran op 'anderen', zoals joden en christe-

schuiling of zwakte, bij zijn vrouw, of een vrouw bij haar man, of bij verzoening of handhaving van vrede. "Oorlog is misleiding", zei Mohammed en deze misleiding kan toegepast worden op persoonlijk vlak, maar ook op het niveau van de gemeenschap via haar leiders en instellingen. De *takiyya* wordt toegepast door alle moslims, zowel door soennieten als sjiieten en alle andere islamitische sekten. Doordat het uitdrukkelijker gezegd wordt door de sjiieten in hun onderricht denken sommigen dat het een exclusief sjiiitische doctrine is.

Hoe verloopt het islamisering-proces?

De beginfase van islamisering vangt aan met het opbouwen van een fysieke aanwezigheid in het gastland. Denk maar aan publieke oproepen tot gebed, het oprichten van moskeeën, scholen, bibliotheken, documentatiecentra en het onderwijzen van het Arabisch. Dit lijken op het eerste zicht redelijke vereisten om de islamitische geloofsgemeenschap te ondersteunen. Vanaf deze fase in de *hijra* is het moslims toegelaten om *haram* toe te passen, zogenaamde verboden daden, die nodig zijn om de moslimgemeenschap te vestigen en te versterken. Koranregels, zoals het verbod op vriendschap met ongelovigen, worden opgeheven met het oog op de toekomstige islamisering. In de initiële fase gaan vele Westerlingen voorbij aan de ware betekenis van de *hijra* en zien ze dit verkeerdelijk als een door economische motieven ingegeven zoektocht naar een beter leven. Het eerste fundamentele principe voor het creëren van een succesvolle en zichtbare islamitische maatschappij bestaat erin gescheiden en verschillend te zijn. Het succes ligt in de segregatie, en die komt tot stand door de verschillende stappen voorgescreven door islamitische doctrines.

"Het eerste basisprincipe voor het creëren van een succesvolle en zichtbare islamitische samenleving bestaat erin gescheiden en verschillend te zijn."

nen, staat de Koran de islamitische gemeenschap toe haar antisemitische en antichristelijke standpunten en het belang ervan te verhullen, te bagatelliseren of te ontkennen. Dit bijzondere voorschrift is de *takiyya*, die bijna alle activiteiten en handelingen van moslims binnen niet-islamitische maatschappijen toelaat. *Takiyya* betekent dan ook voorzichtigheid of vermomming. Het laat de moslims toe om, indien nodig, zo goed als al hun religieuze plichten op te schorten. Dat kan zelfs gaan tot de totale ontkennen van het geloof bij elke vorm van bedreiging, belediging of dwang, en dit zelfs binnen een moslimgemeenschap.

Als aanvulling op de *takiyya* laat Mohammed liegen toe door te zeggen dat Allah een moslim niet verantwoordelijk acht als hij liegt in de volgende drie situaties: bij oorlog, spionage, ver-

Welke functie vervult de moskee in dit alles?

De functie van de moskee kan alleen begrepen worden door te kijken naar de rol en de regels van de eerste moskee in de eerste moslimgemeenschap. Mohammed bouwde bij zijn aankomst in Medina eerst een moskee en pas later zijn eigen huis, om daarmee de belangrijke rol van de moskee aan te tonen. Aangezien de *sharia* in Medina werd bekend gemaakt, moest de moskee niet alleen een gebouw zijn waar religieus onderricht werd gegeven, maar nog veel meer: madrasa (islamitische school), preekstoel, waar *jihad*-operaties werden bediscussieerd en afgekondigd, loyaleitsverklaringen aan Mohammed van de Arabische stammen werden ontvangen, doodstraffen

tegen tegenstanders van Mohammed werden uitgesproken en waar de superioriteit van moslims ten aanzien van niet-moslims werd uitgeroepen.

De rol van de moskee in het Westen is gevaarlijker dan in de Arabische en islamitische wereld. In de islamitische wereld bevindt de moskee zich in het huis van de islam waar algemeen genomen de islam wordt aanzien als de staatsreligie, waar de *sharia* de bron is van alle wetgeving en waar politieke posten enkel kunnen worden bekleed door moslims. De niet-moslims worden aanzien als *dhimmi's*, die ongelijk zijn en minder rechten hebben dan de moslims. In het Westen bevinden ze zich echter in het huis van de oorlog en leven ze dus eigenlijk op voet van oorlog omdat hun religie niet overheerst en wordt beschouwd als een privéaangelegenheid.

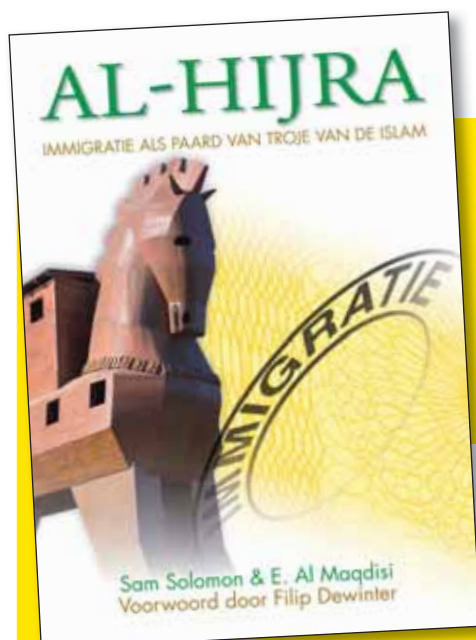
Moslimgeleerden hebben geprobeerd

om de impact van deze doctrine te verzachten. Als moslims hun rechten krijgen en niet vervolgd worden, dan bevinden ze zich in het *dar-al-sulh* of in het huis van de verzoening. De ideologieën botsen echter. De islam is een totalitair systeem binnen een vrije samenleving die steeds meer aanzien wordt als anti-islamitisch en dus als het huis van de oorlog. Op voet van oorlog leven betekent de opschorting van alle normale islamitische regels en voorschriften. Het legitimeert ook speciale rechtsregels voor zulke omstandigheden.

Wat is de belangrijkste conclusie van uw studie?

Het is essentieel te verstaan dat de islam geen religie is zoals we die in het Westen kennen. Het is een allesomvattend systeem, uitgedost in een religieus kleedje, gericht op elk aspect van het leven van zijn volgelingen. Niets binnen de islamitische beweging kan apolitiek zijn aangezien de islam allesomvattend is: een sociaal-politiek, sociaal-religieus, sociaal-economisch, sociaal-wetgevend, juridisch en militair systeem.

Als moslimimmigranten assimilatie weigeren en integratie verachten, wordt dit gedaan als een politieke zet die religieus is geïnspireerd. Vandaar dat het in het belang van de gastsaamenleving is om alle islamitische verzoeken te bekijken vanuit een sociopolitieke hoek. Iedere islamitische doctrine is immers een politiek dictaat gericht om zichzelf te vestigen door het ongedaan maken van de bestaande maatschappelijke systemen, normen en waarden en zo overal controle te verwerven, te heersen en te domineren.

Het boek '**Al-Hijra: immigratie als paard van Troje van de islam**' bevat tevens de gedetailleerde en goed gedocumenteerde studie '**De moskee onmaskerd**' en is voorzien van een **voorwoord door Filip Dewinter**.

Het boek telt **248 bladzijden**, kost **12,50 euro** en is verkrijgbaar bij Uitgeverij Egmont, Madouplein 8 bus 2, 1210 Brussel.

Bestellen kan via 0472/60 35 52 of
bestellen@uitgeverijegmont.be
of via onze webstek: www.uitgeverijegmont.be

Rellen in Brussel

Na wekenlange ongeregeldheden vormde onze hoofdstad op 17 september het toneel van ernstige rellen.

Nadat de Molenbeekse politie het aangedurfd had een veertienjarige Marokkaan, die al wekenlang aan het provoceren was, op te pakken, werd haar commissariaat door 'jongeren' bestormd. Ruiten werden ingesmeten en politiewagens vakkundig vernield. Eenheden van aangrenzende politiezones dienden ter hulp te komen en uiteindelijk waren er honderd politiemensen, twee waterkanonnen en een helikopter nodig om de relatieve rust even te doen weerkeren. In de regen van stenen, straatmeubilair en gasflessen waren negen agenten gewond geraakt. Een cameraploeg van de VRT deelde in de klappen en een fotograaf van *Het Laatste Nieuws* werd in elkaar geslagen en bestolen.

len. En even angstaanjagend is het om vast te stellen dat de tijd van knuppels en messen voor de jongerenbendes voorgoed voorbij is. Zo lieten de daders van een schietpartij begin september kalasjnikovs, riotguns en brandbommen achter. Oorlogstuig dat bij een raid op agenten die op de komst van het lab van de gerechtelijke politie aan het wachten waren, opnieuw werd buitgemaakt.

Warme zomer

Al even vertrouwd en voorspelbaar als de rellen zelf helaas geworden zijn, waren de verklaringen die specialisten en weldenkenden allerhande eraan gaven. De ramadan, schoolmoetheid,

kel gezag, buiten dat van de imam, de koran en uiteraard de bendeleiders. De islamitische politieagenten, die er ook zijn, brengen ook geen enkele oplossing, zij worden enkel bekeken als collaborateurs.

Bevel tot terugtrekken

De jongeren hoeven het gezag tenslotte ook niet te vrezen. Eettertjes van 15, 16 jaar hebben vaak al dertig, veertig misdrijven begaan zonder één maal bestraft te zijn geweest. Indien de politie het zou aandurven een jonge crimineel achterna te zitten, krijgt men al gauw een hele wijk tegen. Agenten krijgen van hogerhand dan ook het bevel geen controles of interventies

Enkele weken eerder haalden gelijkaardige feiten ook al eens het nieuws. In Anderlecht mondde een weigering van een identiteitscontrole toen immers uit in straatrellen. En in Molenbeek werden brandweermannen, opgeroepen om enkele moedwillig in brand gestoken banden te blussen, met stenen en kasseien bekogeld. De politie rukte uit (zoals steeds met oudere combi's, daar ze toch met zekerheid beschadigd worden), maar de blauwe zwaailichten werkten als een rode lap op een stier en al gauw hadden er zich een honderdtal jongeren verzameld, gemaskeerd en gewapend met ijzeren staven. Het bleek meteen ook het sein om een plundertocht te beginnen. Deuren van privéwoningen werden geforceerd en voertuigen in brand gestoken.

De incidenten die zich sinds deze zomer voordeden, zijn niet meer te tel-

frustraties, gebrek aan sportgelegenheden en speelpleinen, ongepast politieoptreden en – hoe kan het anders – discriminatie en racisme. Het is de verdienste van de Molenbeekse burgemeester Philippe Moureaux eens een originelere verklaring bedacht te hebben: volgens het PS-kopstuk is het gebeurde te wijten aan de warme zomer...

Maar warme zomer of niet, in de zogenaamde no go-zones, de buurten waar allochtone jongeren sinds jaar en dag de plak zwaaien, wordt elke controle als een provocatie gezien. Gemeenten als Molenbeek, kweekvijvers voor moslimextremisten allerhande, worden door de jongeren als islamitisch grondgebied beschouwd. Djellaba's, boerka's en niqaabs zijn er het vertrouwde straatbeeld geworden. De jongeren aanvaarden er dan ook geen en-

meer uit te voeren, zelfs geen pv op te stellen tegen mensen die hen met stenen bekogelen. En de burgemeesters vragen de politiediensten uitdrukkelijk zich terug te trekken. Zij willen de allochtonen, die in sommige Brusselse gemeenten goed zijn voor drie kwart van het aantal inwoners, om electorale redenen niet voor het hoofd stoten.

Dupe van de feitelijke straffeloosheid van criminelen zijn uiteraard politie en burger. Enkel het beleid van effectieve en snelle bestraffingen, waar het Vlaams Belang al jaren voor pleit, is hier op zijn plaats. Onze partij wil dan ook zo snel mogelijk plenaire debatten in federaal en Brussels parlement over deze materie, die zelfs in deze omstandigheden door de meerderheidspartijen niet als prioritair gezien wordt.

Frederik Pas

Opnieuw 'Níl'?

Vorig jaar stemden de Ieren het Verdrag van Lissabon weg. Herhaalt de geschiedenis zich straks?

Juni 2008: het Verdrag van Lissabon, de Europese overeenkomst die de instellingen van de Unie moet hervormen en een onleesbaar doorslagge is van de Europese Grondwet, wordt in Ierland bij referendum verworpen. Het Ierse Níl – Gaelic voor 'Nee' – zorgt voor grote consternatie in de Europese ivoren torens. De algemene opvatting van Europese leiders en sommige opiniemakers luidt dat de Ieren 'het niet goed begrepen hebben'. Onmiddellijk gaan stemmen op om een tweede referendum te organiseren, ditmaal met het oog op een 'juiste' uitslag. In eigen land pleitten trouwens onder meer Karel De Gucht en Yves Leterme, alsof België lessen in democratie te geven heeft, voor een tweede referendum.

Begin juli besliste de Ierse regering om op 2 oktober een nieuwe volksraadpleging te organiseren. Op het moment dat u dit leest, is het resultaat waarschijnlijk bekend. Dat het een dubbelte op zijn kant is geworden, lijkt vrijwel zeker.

Europese concessies

Alle 27 EU-lidstaten moeten het Verdrag ratificeren. Ook Polen en Tsjechië zijn nog niet rond met de goedkeuring, maar in Ierland bepaalt de Grondwet dat zulks via referendum moet gebeuren. Men kan de wil van het volk dus niet zomaar naast zich neerleggen.

Na de eerste 'neen'-stem zag 'Europa' zich dan ook genoodzaakt om enkele toezeggingen te doen. Zo kregen de Ieren onder meer garanties op het vlak van militaire neutraliteit, (vennootschaps-)belastingen en ethische kwesties. De Europese Commissaris voor Ierland, een positie die enige tijd op losse schroeven leek te staan, blijft behouden. De toezeggingen moeten de publieke opinie gunstig stemmen en het neen-kamp de wind uit de zeilen halen.

Neen-kamp verzwakt?

De voorstanders van het Lissabonverdrag – media, vakbonden en met uitzondering van het nationalistische Sinn Féin quasi alle politieke partijen – stemden hun campagne op el-

kaar af. Intussen bekenden ook de Ierse boerenbond, Ryanair-topman Michael O'Leary en chipfabrikant Intel – een van Ierlands grootste werkgevers – zich tot het ja-kamp. Allen steunen op dezelfde argumenten: een nieuw Iers 'neen' zal investeerders afschrikken en de economische stabiliteit van het land (verder) ondermijnen. Bovendien haakte Declan Ganley, de Ierse multimiljonair die met zijn beweging Libertas destijds een van de drijvende krachten achter het neen-kamp was, af nadat hij met broodroof en zelfs met de dood werd bedreigd. Het neen-kamp lijkt dus verzwakt, maar blijft zich beroepen op dezelfde – terechte – argumenten tegen het Verdrag: de aantasting van de nationale soevereiniteit en het gebrek aan transparantie en democratie.

Tijdens de zomermaanden zag het er nog naar uit dat de voorstanders van het Verdrag op 2 oktober een afgetekende overwinning zouden behalen. Maar intussen sloeg de economische crisis in Ierland, meer nog dan elders in Europa, in alle hevigheid toe. De regering van *Taoiseach* (eerste minister) Brian Cowen werd geplaagd door schandalen en is zeer impopulair.

Peilingen

Recente peilingen stellen de verwachtingen dan ook bij. 'Steun voor Lissabonverdrag keldert,' kopte *The Irish Times* begin september. Volgens de peiling zou 46% van de Ieren 'ja' stemmen, tegenover 29% 'neen'. Opvallend is dat het ja-kamp met 8% is geslonken, terwijl het aantal onbesliste kiezers is gestegen tot 25%. Als de trend zich voortzet, wordt de uitkomst van het referendum straks hoogst onzeker. Wij hopen alvast dat de Ierse kiezer het Europese establishment andermaal een upercut van jewelste verkoopt.

Tom Van Den Troost

Genocide in de Vendée

Na een hoopvol begin was de Franse revolutie al snel ontaard tot een reeks bloedbaden. De genocide in de Vendée was daarvan het absolute dieptepunt.

Vanaf 1793 begonnen de profeten van vrijheid, gelijkheid, broederlijkheid, mensenrechten en rede elkaar bij duizenden te vermoorden. Centralisten tegen federalisten, de Commune tegen de Conventie, de Conventie tegen de Girondijnen, Thermidoriens tegen de "Montagnards de l'an III", aanhangers van Robespierre tegen al de rest... De guillotines stonden geen moment meer stil. Ze hakten niet meer alleen aristocratische hoofden af, maar ook revolutionaire. In november werden alle parochiekerken van Parijs omgevormd tot magazijnen, of tot Tempels voor de Rede. Alle kloosterorden, alle academies en alle universiteiten werden ontbonden. Kerken en kloosters van onschatbare kunsthistorische waarde werden geplunderd en verwoest. In vele provincies braken opstanden uit, en het land werd van buitenaf bedreigd door Britse, Oostenrijkse en Pruisische legers. Om het tekort aan soldaten op te vangen, werd de dienstplicht ingesteld. Er moesten 300.000 jongemannen gersonseld worden voor de revolutionaire legers en dat stuitte op veel verzet.

Zoals de Boerenkrijg

In dat bloedige, chaotische Frankrijk, waar de droom van bevrijding en Verlichting was ontaard in terreur en massamoorden, begon de katholieke, monarchistische opstand in de Vendée. De sociale kloof tussen de plaatselijke aristocratie en het gewone volk was er nooit zo diep geweest als elders in Frankrijk. De streek had een duidelijke regionale identiteit en de katholieke kerk was er diep geworteld. Behalve het monarchistische element leek de opstand in de Vendée heel sterk op onze Boerenkrijg. De vonken in het kruitvat zijn voor ons Vlamingen heel herkenbaar: de invoering van de conscriptie en de eis dat alle geestelijken

trouw moesten zweren aan de Constitution civile du clergé, waardoor de kerk ondergeschikt werd gemaakt aan de staat. Slechts de helft van de parochiepriesters en zeven van honderd zestig bisschoppen legden de eed af. Zij waren duidelijk uit harder hout gesneden dan de huidige Belgische bisschoppen. De priesters die de

den door woedende dorpelingen gelyocht. In Machecoul werden daarbij 440 mannen gedood, een gebeurtenis die door de Republikeinse propaganda werd aangegrepen als excuus voor de genocide die later zou volgen. Bij elk gevecht maakten de rebellen meer wapens buit, soms zelfs kanonnen, en wonnen zij meer aanhangers, zodat zij

ook de garnizoenen konden uitschakelen. De meeste plaatselijke edelen keken de kat uit de boom, maar enkelen namen de leiding van de rebellie op zich en hun militaire ervaring zou van onschatbare waarde blijken te zijn. Ten noorden van de Loire hadden de Franse regeringstroepen de situatie al na een maand opnieuw onder controle, maar vier departementen ten zuiden van de stroom, de zogenaamde Vendée Militaire, waren een hardere noot om te kraken. De meeste republikeinse troepen bestonden uit ongeefende, ongemotiveerde rekruten, en zij gedroegen zich zo brutaal en ongedisciplineerd dat zij nog meer mensen in de armen van de opstandelingen dreven. Bovendien werden zij in veel te kleine eenheden ingezet, verspreid over heel het grondgebied van de Vendée. Zij werden één voor één in de pan gehakt. In hun eerste grote veldslag versloegen de Vendéens 's nachts een republikeinse colonne van 2000 man op de weg van La Rochelle naar Nantes. In de Vendée Militaire zelf behaalden de rebellen nog

tot in juni 1793 de ene overwinning na de andere, al kwamen ook de zwakheden van hun leger aan het licht, vooral het ontbreken van een centraal commando. Het mislukte beleg van Nantes was al een teken aan de wand.

"Colonnes infernales"

In augustus 1793 stuurden de revolutionaire machthebbers in Parijs generaal Carrier naar het gebied met de opdracht het te "pacificeren". Dat was een eufemisme: hij moest de Vendée niet onderwerpen, maar

Foto van het republikeins document 'Les brigands sont foutus' genomen in het museum van Chouannerie.

eed hadden geweigerd werden verbannen of gevangengezet. Gelovigen werden afgeranseld als ze naar de kerk wilden gaan en zoals overal in Frankrijk werden kerkelijke bezittingen in beslag genomen.

Op 3 maart 1793 werden bijna alle kerken in de Vendée gesloten. Het werd zelfs verboden nog kruisen op de graven te zetten. In dezelfde maand werd in de Vendée "une Armée Catholique" gevormd, dat later "Armée Catholique et Royaliste" werd genoemd. Vele militaire en burgerlijke vertegenwoordigers van de Republiek wer-

uitroeien. Dankzij de dienstplicht hadden de republikeinse troepen nu een geweldig numeriek overwicht. L'Armée Catholique et Royaliste leed een eerste zware nederlaag in de Slag bij Cholet, op 17 oktober 1793. De resterende katholieke troepen, gevolgd door duizenden burgers, staken de Loire over naar de havenstad Granville. Volgens de geruchten zouden ze daar hulp krijgen van de Britse vloot en van een strijdmacht van Franse bannelingen. Maar Granville was omsingeld door republikeinse troepen en er was niet één Brits schip in zicht. Na een wanhopige en tot mislukking gedoemde aanval op Granville werd het uitgehongerde, door ziekten geteisterde Armée Catholique et Royaliste in december 1793 vernietigd. Er waren maar heel weinig overlevenden. De genocide kwam echt op gang in februari 1794 toen twaalf zogenaamde "colonnes infernales" onder generaal Turreau door de Vendée trokken.

Na de dood van Robespierre werden de burgerlijke archieven over de genocide vernietigd, maar men vergat hetzelfde te doen met de militaire documenten. Daardoor bestaan er nog authentieke verslagen. Turreau begreep de eisen van de nieuwe tijd: hij vroeg wat hij moest doen met de vrouwen en de kinderen van de opstandelingen, en hij was volkomen bereid hen allemaal "aan de sabel te laten rijgen". Maar hij wilde wel eerst een geschreven bevel. Dat kreeg hij. Het zou geen gewone militaire campagne worden – het leger van de Vendée was trouwens al verslagen – maar een echte genocide. Ook vrouwen, kinderen en non-combattanten moesten afgeslacht

worden. De Franse staat voerde een politiek van verschroeide aarde. Alle boerderijen, akkers en bossen werden in brand gestoken. Hele dorpen werden van de aardbodem weggeveegd. De Franse generaal Westermann schreef in een brief aan de regering in Parijs: "Er bestaat geen Vendée meer. Die is met zijn vrouwen en kinderen gestorven onder onze vrije sabels. Ik heb de Vendée begraven [...]. In overeenstemming met uw bevelen heb ik de kinderen verplet-

Opstandelingen in de Vendée - anoniem schilderij.

terd onder de hoeven van mijn paarden, ik heb de vrouwen uitgemoord, zodat ze geen nieuwe brigands meer kunnen baren. Ik heb geen gevangenen in leven gelaten die mij verwijten zouden kunnen maken. Ik heb ze allemaal uitgeroeid. De wegen zijn bezaaid met lijken."

"Verticale deportaties"

Generaal Carrier vond dat gewoon doodschieten of guillotineren te traag ging. Hij liet duizenden mensen executeren door verdrinking. Ze werden in schuiten geladen die daarna in de Loire tot zinken werden gebracht, of ze werden twee aan twee aan elkaar gebonden en in het water gegooid. Hijzelf noemde dit "verticale deportaties" of "republikeinse huwelijken" omdat men meestal een man en een vrouw samen vastbond. Het probleem van de genocide werd wetenschappelijk benaderd, zoals het de kinderen

De huidige vlag van de Vendée herinnert nog aan het insigne van L'Armée Catholique et Royaliste.

van de Verlichting en de Rede paste. Omdat men niet graag dure schuiten opofferde, deed men in Nantes een experiment om ze te kunnen hergebruiken: men sloot 800 kinderen op in een rivierboot waarvan alle openingen luchtdicht werden afgesloten, en men wachtte tot ze allemaal gestikt waren. Maar dat ging te traag. Men deed ook proeven met vergiften van het drinkwater, maar dat maakte ook slachtoffers bij de republikeinse troepen. En zoals sommige seriemoordenaars, zoals sommige nazi-beulen, lieten ook sommige Franse revolutionairen trofeeën van mensenhuid vervaardigen.

Waarschuwing

Voor de revolutie leefden er 815.000 mensen in de Vendée. Volgens de voorzichtige schattingen werden er daarvan 117.000 vermoord. Andere historici komen tot het verbijsterende getal van 400.000. Bijna de helft van de bevolking dus. Het eerste regime dat zich beriep op de mensenrechten en de Verlichting heeft zich ook schuldig gemaakt aan de eerste moderne genocide. Dat is natuurlijk geen inhoudelijk argument tegen de mensenrechten als dusdanig, zelfs niet de idealen van de Verlichting. Maar het is wel een waarschuwing dat zelfs de nobelste en redelijkste idealen tot gruwelijke excessen kunnen leiden, en misbruikt kunnen worden als motivering voor tirannie en massamoorden.

Marc Joris

Kapel ter hedenking van de slachtoffers van de genocide.

IJzerwake 2009

Op 23 augustus vond in het zonoevergoten West-Vlaamse Steenstrate onder massale belangstelling de achtste IJzerwake plaats.

Met een opkomst van meer dan 5.000 bedevaarders mag de IJzerwake zich terecht de hoogmis van de Vlaamse Beweging noemen. Het jaarlijks weerkerend succes toont heel duidelijk aan dat het IJzertestament (Zelfbestuur, Godsvrede, Nooit meer oorlog) na bijna een eeuw nog steeds bijzonder actueel is.

De bijval die de Wake binnen de Beweging kent, staat in schril contrast met de nu al jarenlange teeloorgang van de IJzerbedevaart. Die ontving een week later amper 1.500 bezoekers. Maar van enig misplaatst leedvermaak kon op een wake uiteraard geen sprake zijn. Wim De Wit, die enkele maanden geleden de voorzittersfakkel overnam van Johan Vanslambrouck, richtte zich daarentegen tot het zetelende IJzerbedevaartcomité met een oproep tot eendracht. Samen staat de Vlaamse Beweging immers zoveel sterker. "Met ons hart zouden we in Diksmuide willen staan: herenigd rond de gebalde vuist van Vlaanderen, de IJzeratoren, de toren van ons volk, die onvervreemdbaar aan alle Vlamingen toebehoort!"

Van de kaart schoppen

De Wit zag in het gegeven dat flamingantische partijen bij de voorbije Vlaamse verkiezingen samen een monsterscore haalden van ruim 37% een positieve evolutie, maar voegde daar onmiddellijk aan toe dat de stembus-slag nog niets heeft opgelost. "Het feit dat de N-VA enerzijds het Belgisch niveau ongeschikt acht om de Vlaamse belangen te vrijwaren, maar anderzijds blijft beweren dat de Vlaamse onafhankelijkheid via datzelfde niveau moet worden afgedwongen, kan ons alvast niet overtuigen." De voorzitter beschouwde de Maddens-doctrine, de strategie om niets te vragen, de eigen Vlaamse bevoegdheden maximaal aan te wenden en ondertussen af te wachten tot de Franstaligen op droogzaad zitten, immers als volledig mis-

lukt. "De komende begrotingsopmaak zal dat duidelijk maken. Dat wordt het moment van de waarheid en het ziet er niet goed uit".

Frans Crols,
oud-directeur van Trends

IJzerwake-voorzitter
Wim De Wit

Net zoals zijn voorganger dat jarenlang gedaan heeft, benadrukte ook voorzitter De Wit in wat voor een apenland wij dienen te leven. Een ondemocratisch land bijvoorbeeld, waar een democratische Vlaamse meerderheid

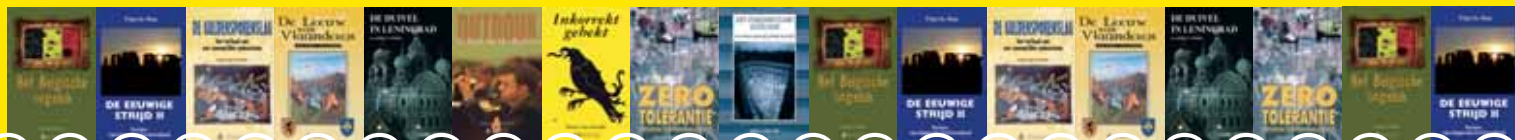
door allerlei grendels, alarmbellen en pariteiten aan banden werd gelegd; een land waar de politici, door het ongesplitst laten van B-H-V, er zelfs niet meer in slagen om de eigen grondwet na te leven; een land waar een naïef Vlaanderen jaarlijks 12 miljard euro vergooit in een bodemloze Waalse put; en een land waar de geldverslindende en waardeloze poppenkast van Laken een onaanvaardbaar grote rol blijft spelen in het politieke gebeuren. Ook voor de nieuwe voorzitter is er slechts één afdoende oplossing: "Vlaanderen op de kaart zetten door België ervan af te schoppen. Nog liever vandaag dan morgen."

Brussel loslaten

Tot dezelfde conclusie kwam ook gastspreker Frans Crols, oud-directeur van het financieel-economische weekblad *Trends*. Hij hekelde België als het land van de onopgeloste problemen, "een tranenland waaruit geen verlossing meer mogelijk is". Het land met proportioneel de hoogste staatsschuld ter wereld en de hoogste belastingen in Europa. Maar naast de kommer en kwel, beklemtoonde Crols, die veertig jaar actief was in de economische journalistiek, ook de sterkte van Vlaanderen, met haar uitstekend onderwijs en uitmuntende ondernemingen.

Opmerkelijk was het gedurfde pleidooi van de gastspreker om Brussel als hoofdstad van het onafhankelijke Vlaanderen los te laten. Vlaanderen zou Brussel toch al decennia kwijt zijn; de economische en culturele banden met die stad zullen toch behouden blijven, en de traditionele Vlaamse politici zouden hun alibi verliezen om niets voor een onafhankelijkheid te moeten doen. Hoewel het Vlaams Belang, zoals we elders in dit nummer aangeven, Crols' visie over onze hoofdstad niet deelt, is het zijn verdienste dat het debat over Brussel stevig aangewakkerd is.

Frederik Pas

*“Wanneer ik een beetje geld heb, koop ik me daarvan boeken.
Wanneer er dan nog wat over is, koop ik eten en kledij.”*

Erasmus

De onbeantwoorde brieven

door Aleidis Dierick

De dichtbundel 'De Onbeantwoorde Brieven' is een eerbetoon aan de slachtoffers van het Stalinisme: de miljoenen die omkwamen in de steppen, de vlakten en ijswoestijnen van Siberië.

€ 10 • 48 blz.

Hier komt het oud Sint-Jorisgild - deel 2

door Wim Van Dijck

In het langverwachte tweede deel van 'Hier komt het oud Sint-Jorisgild' schildert Wim Van Dijck een kroniek van de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) van 1991 tot en met 2006.

€ 12.50 • 272 blz.

Inch Allah?

door Filip Dewinter

Dewinter beschrijft hoe de radicale islam Europa islamiseert en veroverd. Hij legt uit waarom de islam niet zomaar een godsdienst is maar een gevaarlijke en totalitaire politieke ideologie die haaks staat op de Europese vrijheden, waarden en normen.

€ 15 • 232 blz.

Leven met de islam?

door Jan Veulemans

Kempisch auteur Jan Veulemans bekijkt de islamisering van Europa en vraagt zich af of er te leven valt met de islam.

€ 5 • 96 blz.

Bestellen kan via:

0472 603 552 • bestellen@uitgeverijegmont.be

Een volledig overzicht van ons boekenaanbod vindt u op:

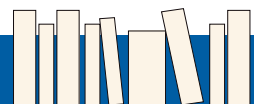
www.uitgeverijegmont.be

**UITGEVERIJ
EGMONT**

MADOUPLEIN 8 BUS 2
1210 BRUSSEL

Een angstaanjagende gedachte

Frederik Pas

Een ongewenst kind, een overspelig avontuurtje of zelfs een banale burenruzie; het zijn hier in Vlaanderen allemaal redenen gebleken om gruwelijke daden te plegen, om mensenlevens brutaal te beëindigen... In 'De moordenaars onder ons' voert gerechtsjournalist Gust Verwerft een aantal doordeweekse, onopvallende mensen ten tonele. Mensen waarvan niemand vermoedde dat ze ooit tot moord in staat zouden zijn, maar die toch moordenaar werden. Dat er in ieder van ons een moordenaar zou kunnen schuilen is een bijzonder angstaanjagende gedachte...

Net zoals in zijn eerdere publicaties 'Beschuldigde sta op' (2003), 'Moord en doodslag' (2004), 'Familiëdrama's' (2005), 'Het proces Jespers' (2006), 'Moord als enige oplossing' (2007) en 'De zaak Hans Van Themsche' (2008), geeft Verwerft, zonder

daarbij in sensatie te vervallen, op harde en eerlijke wijze weerzinwekkende feiten en de daaropvolgende procesgang weer. En hij poogt daarnaast te achterhalen hoe een mens tot dergelijke handelingen kan komen.

Vrolijkmakend is het uiteraard niet, confronterend des te meer. Stof tot nadenken geeft de ervaren journalist ook wanneer hij het uitgeholde gezag in dit land niet in staat acht de burgers te beschermen, "alle gemanipuleerde statistieken ten spijt".

De moordenaars onder ons
Ontmaskerd in het Hof van Assisen
Gust Verwerft, 2009
Standaard Uitgeverij
ISBN 978 90 02 22375 4
227 blz.
19,95 euro

NSV! GENT
dinsdag - 6 oktober - 20u

Kopstukkendebak

- Sven Gatz (OpenVLD)
- Dirk Van der Maelen (SP.a)
- Jan Peumans (N-VA)
- Gerolf Annemans (VB)
- Peter Mertens (PVDA)
- Dirk De Haer (Meeroud)
- Boudewijn Bouckaert (IDD)
- Moderator: Eric Donckier (hbvl)

N. S. V. Hogeschool Gent - Gebouw C
Campus Schoonmeersen - Vorstelaan
Tramhalte 'Atheneum' - lijn 1

www.nsv.be

Meer info: gent@nsv.be of 0994.493.400

Dinsdag 27 oktober - 20u00

Filip DEWINTER
De Harde Aanpak
Kritisch Vragen(v)uur

Ierse Pub:
Celtic Towers
St-Michiëlshelling 5
(nabij Korenmarkt)
9000 Gent

NSV

MEER INFO?
GENT@NSV.BE - WWW.NSV.BE

oktober 2009

Jaargang 6 Nr. 10

Verantw. uitgever:

Bruno Valkeniers, Madouplein 8/9 - 1210 Brussel

Hoofredacteur: Philip Claeys

Redactiesecretaris: Frederik Pas

Redactiemedewerker: Ann De prins

Opmaak: Sem De Bie

Redactieraad:

Joris Van Hautem, Wim Wienen, Monika Persoons,
Marc Joris, Ludo Leen, Koen Dillen, Jan Lievens,
Steven Creyelman, Wim Van Dijk, Dirk De Smedt
Werner Somers, Wim Van Osselaer, Stijn Hiers,
Evert Hardeman, Tomas Verachttert,
Wouter van den Meersch.

Redactie: Tel. 02/219.60.09

Fax redactie: 02/219.72.74

Illustraties: Fré

Foto's: Marcel Steeman, Ben Bessemans

Vlaams Belang Internet:

<http://www.vlaamsbelang.org>

E-post: info@vlaamsbelang.org

Vlaams Belang Jongeren Internet:

<http://www.vbj.org>

E-post: info@vbj.org

E-post redactie:

vlaamsbelangmagazine@vlaamsbelang.org

Nationaal secretariaat:

Madouplein 8/9 - 1210 Brussel

Oplage: 26.000

Abonnement 1 jaar: € 9

Bank: 320-0808816-03 - Vl. Belang-nationaal

IN MEMORIAM

Guido Joachims

08/05/1947 – 28/08/2009

Op 29 augustus vernamen we het plotse en zeer onverwachte overlijden van het Booms gemeenteraadslid Guido Joachims.

Naast een uitstekend gemeenteraadslid, die altijd mee op de bres stond om de Vlaamse belangen te verdedigen was hij ook een geëngageerd bestuurslid in de lokale afdelingswerking en een aantal andere verenigingen.

Guido was een werkbeest en een wroeter. Als hij zich in iets vastbeet dan bleef hij graven en zoeken naar dat ene antwoord of detail dat het hele dossier compleet maakte.

*Aan zijn familie en vrienden
bieden wij onze oprechte blijken van medeleven aan.*

E-MAGAZINE

Lees
e-magazine

Inschrijven op deze nieuwsbrief via
redactie.e-magazine@vlaamsbelang.org

HEMIG
BVBA

Centrale Verwarming
Nieuwbouw, en renovatie
Gasolie, Gas, en vaste brandstoffen
Onderhoud en herstellingen
Controle stookolietanks
Gehabiliteerd-Gasinstallateur

Invoerder van Atmos
Hout vergassingsketels
Pellet ketels
Combiketels hout - Pellets
Combiketels Hout - Gasolie
Hout - Gas

Sanitair
Nieuwbouw, en renovatie
Totale badkamerrenovatie

Venstraat 43, 2240 Viersel
Tel. 03 475 94 77 • GSM 0473 66 04 13 • Fax 03 475 94 79
info@hemig.be • www.hemig.be

AANLEG-ONDERHOUD
van tuinen

RENOVATIE/SNOELwerken

BOOMVERZORGING

CREATIEVE TUINONTWERPEN

TE HUUR:
PROFESSIONELE HOUTKLIEVER

Tel.: 03/383 05 28
GSM: 0486/10 15 43

hans.couttenye@skynet.be

STS Traiteur Service Sigrid
Koken bij u thuis of op locatie

Voor ieders budget!

- Recepties
- Buffetten
- Communiefeesten
- Levering aan huis
- Totale feestverzorging

Tel.: 03/383.05.28 GSM.:0485/73.08.18
traiteursigrid@hotmail.com BTW:BE 863-236-355

UW HUIS, MIJN ZORG

• ALGEMENE DAKWERKEN

Zelfwerkend patroon
Michel Denolf

Tel. 03/3842022 Gsm 0496/890325 Fax 03/2905712

Michel.Denolf@pandora.be

WEBBREEZER SOLUTIONS

Een webstek voor uw afdeling zonder enige technische kennis?

**webdesign
webhosting
domeinregistratie**

Meer dan 30 afdelingen gebruiken het systeem al!

www.webbreezersolutions.be

Webbreezer Solutions bvba • Ballestraat 33 • 8000 Brugge • info@webbreezersolutions.be

RAMEN EN DEUREN
IN PVC - HOUT EN ALUMINIUM

VERANDAS, ZONNEWERING
EN ZONNETENTEN

CARPORTS &
GARAGEPOORTEN

GRATIS BEZOEK AAN HUIS EN
GRATIS PRIJSOFFERTE

-10% VOOR LEDEN - 0497/90 95 61

Van Mol en Zonen bvba

Algemene bouwwerken

Nieuwbouw en renovatiewerken
Tel: 03/653.02.91
GSM: 0476/47.28.56

E-post: info@vanmolenzonen.be

GEVELRENOVATIE
ALLE DAKWERKEN
ALLE KARWEIEN
RENOVATIES

EERLIJKE PRIJS VOOR KWALITEITSWERK

Bert Segers
0497/90 95 61

Algemene schilderwerken

Vrijblijvend prijsofferte

- Renoveren en schilderen van oude eiken keukens

Veerle MENDONCK
Tel: 03/321.01.88
Gsm 0478/31.07.92

ZATERDAG 10 OKTOBER

DEERLIJK. Tentoonstelling: boeken en tijdschriften van 1820 tot heden 'van' en 'over' Adolf, Gustaaf & Hugo Verriest, René De Clercq en Pieter Jan Renier. met L. Schelfhout in de raadzaal van het gemeentehuis, Harelbekestr. 27 van 10 tot 18u. Org.: Luk Schelfhout, heemkring 'Dorp & Toren' en het René De Clercqgenootschap. Inl.: L. Schelfhout, 0478/96.20.84.

MERELBEKE. Breugheltafel met F. Dewinter in CC 't Groenendal, Brandegems Ham om 19u. Inl.: P. De Ganck, 0473/80.42.99.

ZONDAG 11 OKTOBER

DEERLIJK. Tentoonstelling: boeken en tijdschriften van 1820 tot heden 'van' en 'over' Adolf, Gustaaf & Hugo Verriest, René De Clercq en Pieter Jan Renier. met L. Schelfhout in Raadzaal van het gemeentehuis, Harelbekestr. 27 van 10 tot 18u. Org.: Luk Schelfhout, heemkring 'Dorp & Toren' en het René De Clercqgenootschap. Inl.: L. Schelfhout, 0478/96.20.84.

MECHELEN. VBJ-congres '100% identiteit' in Perron M, Douaneplein om 14u. Org. en inl.: VBJ, 02/219.27.28.

ZATERDAG 17 OKTOBER

IEPER. Voedselinzameling voor de Ieperse voedselbank aan ingang Spar, Meenseweg 30A om 9u. Inl.: N. Six, 0479/30.41.01.

LENNIK. 1ste etentje in zaal Classics, F. Van der Steenstr. 120 om 11.30u. Inl.: F. Rooselaers, 0476/92.81.84.

HAALTERT. Barbecue in Hof ten Eede, Huytstr. 22-24 van 17 tot 22u. Inl.: M. Provost, 0472/98.64.62.

POPERINGE. Kaas- en wijnavond in Dorpshuis Rookop, Heuvellandseweg 1, Reningelst om 19u. Inl.: M. Vanbrabant, 057/30.02.93.

SCHOTEN. Kaas- en wijnavond met B. Laermans en J. Jansen in zaal St-Filippus, A. Heulensstr. 41-43 om 19u. Inl.: P. Bouciqué, 03/658.67.37.

EVERGEM. Breughelfestijn in Ter Biezen, Peter-Benoitstr. 23, Ertvelde om 19.30u. Inl.: D. Geleyte, 0477/56.47.64.

ZONDAG 18 OKTOBER

BOECHOUT. Ontbijtgesprek met B. Valkeniers en G. Celen (Pro Flandria) in Hof van Reyden, Oude Baan 39 om 11u. Inl.: C. Uytendewilgen, 0495/87.59.46.

BUGGENHOUT. Kippenfestijn in Zaal Nicolaas, Jachtweg 1 van 11 tot 19u. Inl.: P. De Vos, 0495/23.99.59.

GERAARDSBERGEN. Eetfestijn in zaal Manolito, Onkerzelestr. 241, Onkerzele van 11.30 tot 15u. Inl.: S. Bourlau, 0475/35.07.05.

DONDERDAG 22 OKTOBER

HAALTERT. Promotiestand op de jaarmarkt in Stationsstraat van 8.30 tot 14u. Inl.: M. Provost, 0472/98.64.62.

ZATERDAG 24 OKTOBER

ASSE. Hopduveletentje in zaal Toverfluit, Gemeenteplein. Inl.: C. Van Bael, 0476/27.61.59.

BOOM. Kip met frietavond met P. Claeys in zaal 't Katrientje, Pastorijstr. 22 om 18u. Inl.: H. Verreyt, 0496/53.31.38.

WAARSCHOOT. Mossselfestijn in zaal Artevelde, Stationsstr. 9 om 19u. Inl.: G. Danel, 0497/48.76.36.

WILLEBROEK. Vernissage kunsttentoonstelling: Leieschilder kruist oldtimerwespen & Italiaans palet in Kasteel Bel-Air, Mechelsestwg. 102, Blaasveld om 19u. Org.: Het Vierkant. Inl.: G. Cuyckens, 03/886.92.35.

ZONDAG 25 OKTOBER

WILLEBROEK. Kunsttentoonstelling: Leieschilder kruist oldtimerwespen & Italiaans palet in Kasteel Bel-Air, Mechelsestwg. 102, Blaasveld van 10 tot 17u. Org.: Het Vierkant. Inl.: G. Cuyckens, 03/886.92.35.

MAANDAG 26 OKTOBER

WILLEBROEK. Kunsttentoonstelling: Leieschilder kruist oldtimerwespen & Italiaans palet in Kasteel Bel-Air, Mechelsestwg. 102, Blaasveld van 10 tot 17u. Org.: Het Vierkant. Inl.: G. Cuyckens, 03/886.92.35.

VRIJDAG 30 OKTOBER

IZEGEM. Jaarlijks hutsepotfestijn met F. Dewinter in Nieuw Gemeentehuis, Kachtemseplein, Kachtem om 20u. Inl.: S. Sintobin, 0495/36.00.75.

TIENEN. VBJ-kwis in Chalet HRV, Lindeveld, Kumtich om 20u. Org.: VBJ Tienen. Inl.: W. Van Dijck, 0475/70.32.86.

ZATERDAG 7 NOVEMBER

LEUVEN. Mossselfestijn in zaal Celestijntje, Celestijnenlaan 19 om 17u. Inl.: Regiosecr., 016/20.43.01.

WILLEBROEK. Goulashavond in Chalet De Schobbejak, Acacialei 37 A om 18.30u. Inl.: K. Eraerts, 0476/40.64.30.

ZONDAG 8 NOVEMBER

IEPER. 4de Sint-Maartensfeestje met bezoek van Sint en Zwarte Piet in CC De Meersen, Hoek Sint-Niklaasstr. - Sint-Jansstr., naast de oude bibliotheek van 15 tot 17u. Inl.: N. Six, 0479/30.41.01.

VRIJDAG 13 NOVEMBER

LOVENDEGEM. Vrijdag de dertiende saté-kaarting in café Family, Kasteeldreef 14 om 19u. Org.: VB Lovendegem-Vinderhout. Inl.: G. Neyrinck, 0475/55.67.88.

ANTWERPEN. Brabobar in secr. Van Maerlant, Van Maerlantstr. 14 om 20u.

ZATERDAG 14 NOVEMBER

KAMPENHOUT. Pastafestijn in Parochiezaal, Bogaertstr., Nederokkerzeel van 11.30 tot 21u. Inl.: M. Fannes, 0496/55.73.36.

MEISE. Spaghetti-avond in Parochiezaal, Merchtemsestwg. 14, Wolvertem om 17u. Org.: VB Meise-Wommel. Inl.: E. Hardeman, 0475/36.49.63.

MOERBEKE-WAAS. Eetfestijn met F. Dewinter in Galaxy, Statiestr. 1 om 19u. Inl.: E. Coupé, 09/346.64.89.

ZELE. Breughelmaaltijd in New Garden, Gentsestwg. om 19u. Inl.: B. Kesteleyn, 0496/86.48.63.

TORHOUT. 6de herfstfeest met M-R. Morel in Rozenveld, Rozenveldstr. 2 om 19.30u. Inl.: K. Bruneel, 0486/92.61.05.

ZONDAG 15 NOVEMBER

TEMSE. Eetfestijn in Emiel Naudtszaal, Hof ter Elstlaan 1, Elversele van 12 tot 17u. Inl.: A. Peeters-Muyshondt, 0478/34.87.12.

VRIJDAG 20 NOVEMBER

LOVENDEGEM. Hutsepot met varkenspoten in café Family, Kasteeldreef 14 om 19u. Org.: VB Lovendegem-Vinderhout. Inl.: G. Neirynck, 0475/55.67.88.

ZATERDAG 21 NOVEMBER

WEVELGEM. Beenhesp-avond met F. Vanhecke en Claude Vincent in feestzaal Ter Wijngaerd, Kastanjestr. 7 om 19u. Org.: VB Menen-Wevelgem. Inl.: M. Masquelin, 0475/84.73.41.

KONTICH. Jaarlijks afdelingsfeest met R. De Bont in zaal Berkenhof, Ferd. Maesstr. om 19u. Inl.: J. Wambacq, 03/457.31.70.

ZONDAG 22 NOVEMBER

LEBBEKE. 3de afdelingsetentje in parochiezaal, Lange Minnestr. 55 van 11.30 tot 15u. Inl.: G. Buggenhout, 0478/97.08.08.

VRIJDAG 27 NOVEMBER

ANTWERPEN. Kaas- en wijnavond in zaal Van Maerlant, Van Maerlantstr. 14 om 19.30u. Org.: Koepel Antwerpen. Inl.: A. Cleymans, 03/231.08.45.

ZATERDAG 5 DECEMBER

ZOMERGEM. 1ste eetfestijn met M. Roelens in parochiezaal, Kerkplein, Ronsele om 20u. Inl.: B. Wallaert, 0472/97.04.07.

ZATERDAG 12 DECEMBER

IEPER. Kerstuitstap naar de fluweelgrot in Valkenburg en het centrum van Maastricht. Vertrek om 7.30 uur aan het station van Ieper. Terug rond 22.30u. Inl.: N. Six, 0479/30.41.01.

CONGRES

ZONDAG 11 OKT. '09 • 15 U.

PERRON M • DOUANEPLEIN (Nekkerspoel)

MECHELEN

OPTREDEN VAN

**2 FABIOLA, DJ PAT KRIMSON (ATMOZ),
DJ JAN (ILLUSION & CARAT) &
DJ A-TOM-X (ILLUSION & OBSESSION)**

VLAAMS BELANG JONGEREN